

Plymouth Pa. 29 d. Lapkričio.

Bostono lietuviai gal taps garsiausiais iš savo nesutikimų lindim, į svetimtaucyžių skurą, išsizadėjimo savo tautystės ir visokių bjaurių darbų. Kitose vietose tarpe lietuvių įvyksta, teisybė, daugelis tokių, o da baiesnių pikta-dejyscyžių, vienok kitur lietuvių yra netaip skaitlingi, mažiau apszviesti, taigi ir bjaurių jų darbai netaip yra garsūs.

Bostone sulyginant yra diktai mokytiesniųjų lietuvių, ką nurodo ir tankios korespondencijos iš to miesto. Matyt vienok, jog tenyksesčiai mūsų broliai, kurie, daugiaus apszviestesni, viską mislija padaryti per mokslą, jūmi tik pasikakinti, per savo pasielgimą iszkalbingiausiai parodo nepraktiskumą savo pažiūrų ir darbavimųsi. Mažiaus iszmanantieji, neradami geradėjo, kuris iszaiskėtų jiems naudą mokslo ir laikymosi tvirtai savo tėvėlių tikėjimo, pasileidžia taipogi ant visokių niekniekyscyžių. Sakę, jog daug labai jaunų vaikų pasileidžia dėl to, jog iszgirsta davadziojimus tulų neva prakilnesniųjų, jog užganėdinimas kuniszkies pajautimams neesąs visiszkai nūdėme, kadagi neesą ateinančio gyvenimo, kur bus atlygita žmonėms pagal jų darbus. Anie vyrai gal patys nemato visos baisybės tos skriaudos, kurią jie daro tautai mūsų per savo mokinimus. Žmogui juk niekad nenuveis ant gero mokslais, jog duszia neesanti kūmi kitu, kaip tik sudėtinu isz ruksztdario ir azoto, jog nesą kito gyvenimo, jog reikią sziane gyvenime užgana daryti savo pageidimams, ne-uzdūti sav jokių varginimų ir t. t. Girdėdamas tai žmogus po valios nustoja, teisybės, baimės nūdėmės, Dievo, iszsilidstą isz „itekmes ilgaskver-

nių“, tampa tinkas dėl priemimo neprigulmingo „gryno mokslo“. Bet kur jūs nuvedate tas „grynas mokslas“? Paleistuvystės, girtavimai ir visoki bjaurūs darbai bostoniszkų, o ir kitų lagi ir karszciausią to mokslo iszpažintojų dūda teisingiausią ant szio klausymo atsakymą. Abelnai prisiziurint gyvenimui lietuvių Amerikoje, pamatai, jog labiausiai nupūlė doriszkai ir dvasiszkai lietuvių yra ten, kur nepasiekia jų „ilgaskvernių itekmė“, t. y. kur nėra bažnycijos, ar kunigo lietuviszko. Nors ir tose vietose, kur yra kunigai ir bažnycijos lietuviszkos, įvyksta atsitikimai, kurie zemina mūsų tautą, bet sulyginant tokių atsitikimų ten vis mažiau, nei vietose, kur nėra nei kunigo, nei bažnycijos lietuviszkos. Miesteliūse, kur yra parapijos lietuviszkos, mūsų broliai ir tautiszkūse dalykūse augeszciaus stovi, tą pripažįs kiekviens, kuris nors kiek yra pažinęs czionykszczius lietuvių.

Taigi ir Boston'o lietuviams galime tik linkėti, idant tarpe jų atsirastų nors keli, kurie isz visų pajiegy pasirupitų apie veikėsnį parsikvietimą sav kunigo. Bostone'je jau kada uždėta parapija, o dabar per tiek laiko netik parapijos reikalai nei kiek nežen-gė pirmyn, rasi da blogesnia-me padėjime yra, kadagi dabar atszalo ir tie žmonės, kurie pirmai buvo labai užside-gė dėl parapijos uždėjimo ir sudrutinimo.

Tūtarpu kitose parapijose, kurios turi savo loeną kunigą, arba kurių susiedijoje yra lietuviszkas kunigas, rupinantis apie tūs reikalus, bažnytiniai dalykai gana greitesniu žingsniu žengia pirmyn.

Kaipo paveizdą galime nurodyti MtCarmel, kur lietuvių kaip galite žinoti isz N 36 „Vienybės“ neužilgo turės

gatavą savo loeną bažnycią, o tai pasidėkavoiant tam, jog isz visų rupidamiesi isz visų pajiegy apie savo norų iszspildymą parsikvietė sav kunigą, kuris turėdams vien tik apie bažnycijos ir parapijos reikalus rupesti, daug paskubino visą darbą. Ir Bostono lietuviai, jeigu turėtų kunigą, tad be abejonės bažnytiniai jų reikalai spar-cziaus eitų pirmyn. Dabar jie neužsitikėdami viens ant kito, viens taip, kits kitaip mislydami, dovanai gaiszina brangų laiką. Tikimės, jog mūsų žodžiai nenuveis ant vėjo ir jog bostoniečiai neatmes mūsų broliszkos rodos, bet pasirupis apie kunigą, kurį matydami ir atszalusie-jie dėl parapijos reikalų daugiaus ims rupitis apie parapiją ir noriaus dės pinigus, nes matys, kad jų proce neina ant vėjo.

Isz Lietuvos.

Szetai [Szaty] Kauno pavieto baisiai apdegė. Sudegė czia apie pora szimtų trobų. Bažnyčia ir magazynas atliko. Kiti Szetai yra Telszių paviete. Sziaip didesnių gaisrų sulygszioliai neturėjome, kurie labiaus rudenyje po jaujas li-nus dziovinant atsitinka.

Lietuviams ukinjkams ir tai tokiems; kurie nėra apsziesti valna pirkti nedaugiau kaip 60 desėtinų žemės. Tiems, kurie turi mokjūs gimines, kunigus, tai suvisu nevalna. Kad nori gauti leidimą ant žemės pirkimo, tai turi policija persitikrėti, kad ans nėra dievobaimingu, kad ražan-czių, szkaplierių neturi ir kad su kunigais, bajorais nesibro-tauna. Toksai sunkus žmonių padėjimas arba spiria prie iszėjimo isz tėvynės, kaip to tai į Ameriką, arba isz-jieszkiniėti reikia sav kitus ke-lius tėvynėje. Sztai dabar žmonės pradėjo užsijiminėti

visokiais amatais, prekyba [kupeczysta] ir t. t. Pirmą vežė į Rigą, Jelgavą sėmenis, paukszczius ir t. t. žydai, o isz ten tavorus atveždavo, dabar prie to pradėjo kibti lietuvių ir užsivarę diktokus pinigūs uždėda kromus, karcemas ir t. t.

Sztai Linkavos parapijoje, Panevėžio paviete atsirado jau keli ant p. Kirkilos pavidalo, [kuris kromą czia jau seniai uždejo], darodydami, kad lietuviai nevien tikt artojais gali būti. Viens žmogus po vardu Baltramiejiaus [Bal-tro] pagarsėjas, o isz furman-kių praturtęs, į Rigą veždamas sėmenis, paukszczius, vilnas ir t. t., o isz ten į pamarius nuvažiavęs ir žuvų pripirkdamas, 2,000 rublių uždirbo. Dabar Joniszkeliūse nū p. Karpio kareziąmą parandavojo ir szinkų valdo neperstodams prekiauti. Ten pat Joniszkeliūse samdo kas met nū p. Karpio sodną, mokėdamas randos po 800—900 rublių ir tai dar tada, kad obūliai pradeda tikt pavasaryje žydeti. Ans vėl žino, kur tūs obūlius, gruszas, ūgas padėti ir kada didžiausią naudą isz jų iszversti.

Linkavoje Czernauskas nū kelių rublių pradėjęs, dabar jau pelnijo 250 r., žuveles isz pamarių atsiveždamas ir klebono sodną valdymas. Tame kraszte žydai dar labiau pradėjo į Ameriką bėgti, lietuviams visur dėl anų kelius užkirtus. Norint žyds iszvyti, tai nereikia jų muszti, tikt stoti į jų vietą, o jie patys iszbe-gs. Sztai vėl nū Linkavos pusės Želminaukas į Joniszkę, Szaulių pav. atsikraustė ir czia prekiauja su sodnais, žuvelėmis, viszcziukais, į Rigą obūlius veždamas.

Arti Linkavos yra Ruponių sodžius, taigi czia viens turtingas lietuvis su miszkais prekybą varo pigiai nū ponelių nupirkdamas. Czia sieksnis

Vyrai!

Every Co-
cigarai del
rykit apm-
savo senovės
naviczių.
ankrupt Clo-
szai paczta.
benan dide-
eninių ir žie-
aip tai over-
q tokios ma-
site jas isz-
užezėdysite
eno daigto
pęs.
ito; kaip pir-
iaus iszotik-
gibė kaparia
carpus už pa-
imikito tik-
dinaviczių.
Clothing
ovito,
nas.
th, Pa.

beržinių ir alksninių malkų kasztūja 11—12 rublių, apusinių 9 rub.

Beisiogaloje, Kauno pavieta viens gaspadorius matydams, kad šiame laike gaspadorystė prastai eina išdavė savo du gyvenimu, kožną turintį po 4 valakus žemės, o paėmęs pinigų pradėjo sodnus valdyti, ir jam gerai eina. Jo pravardė Bajarunas. Anoje szalyje ir pieno paktus žmonės valdo. Prekybos dalykai Panevėžio pavieta taip stovi: ant pudo už kviečius moka 90—95 kapėikų, rugiai daug brangesni už kviečius, nes už anūs moka po 1 rublių 5 kap. ant pudo; miežiai po 70 kap., avižos po 70 kap.; nuvežus į Jelgavą gauna po 80 kap.; bulvių puras 1 rublius; žąsys po 90 kap. — nuvežus į Kursą gauna po 1,20 kap.; sviesto svaras 30 kap.

Lauksodije ant Kursų rubžiaus, Panevėžio pavieta du žmonės numirė iš choleros, Rigoje tą ligą užsikrėtę. Dabar jau niekur apie tai negirdėtis.

Pagarsėjęs mūsų rasztinjkas p. Žemkainis patrijotiskas lietuviszkas dainas paraszė ir prie jų ant fartapijono gaidas [natas] priskyrė, kurias dabar Prustuse Tilžėje besipaudina.

Gal lietuviszkų knygų kontrabantai gerai eina, kad viens kontrabantinjkas B. dėl jų paplatinimo draugą nusamdė, po 10 rub. ant mėsenio mokėdamas, idant jam padėtų knygą po žmones pardavinėti.

Gaisrų ir vagyszczių nelabai girdėti, bet iš visur eina skundas kad žmonės silpnai, ant žemės skolose paskendę gyvena, gaspadorystei nupūlus. Daugybė iš rudens jau szejmyną atstatė nebegalėdami nei užmokėti, nei išzmaistinti. Menkai kas szimet ir apsiveda, nors kaip ant blogų metų tas tankiaus atsitinka, negu gerūse, per tai, kad kožnas pinigų, javų gyvulių ar kito rei-

kalaudamas turtingą paczią prima. Sztai apie Varnius, Telszių pavieta viens ponas, turintis 500 desėtinų žemės, dabar užleido laukus ir gano po anūs, sakydamas, kad sziokiu budu tur didesnį pelną, nes nebegali szejmynai iszsimokėti. Jau tris metai, kaip taip daro vienur ganydamas, kitur žolę pjaudamas ir dėl kazokų į Varnius szieną pardūdamas.

Vorlaukije, po Zabela grovu Kulikauskas 59 metus pragyveno, o kad norėjo tą žemę pasavinti, tai ji isz ten iszvarė. Ans iszidangino į Telszių pavieta į Varnių krasztą, kur žemę samdo ir gerai dabar gyvena, nes be pinigų negalima dabar gaspadorauti. Penki jo sunus gavo vietas po svietą: Peterburge, Rigoje ir t. t.

Linkavos par. Panevėžio pav. gyveno bajorai. Tėvui mirus, pasiliko du sunus; kurie dugavo po 45 desėtinai ir keturias seseris, kurios gavo isz viso su motina drauge 65 desėtinai. Broliai viską pralaidokavo, o mokslo neturėdami, negalėjo gerų vietų užsiimti. Pasitraukė viens į Geldavą ir buvo važnyczia [kuczeriu], o kiti Rigoje pakaliku [liakajumi] pas vieną poną yra. Kaip kada jiems nusibosta tarnauti, tai ateino pas seseris ir motiną. Sesers ir motina gerai gaspadoriauna, ant pusės gyvenimą iszdavusios. Galite isz to matyti, ant ko bajorai atėjo!

Laikė Aleksandro II vieszpataavimo valdzia stengės apszviesti žmones, bet dabar daturus, kad apszvietimas yra dėl valdzios pavojingas, pradėjo smarkiai temdinti svietą. Naudingus prigimtus mokslus iszkasavojo, o įvedė į jų vietą graikiszką ir lotyniszką kalbą. Dar su lotyniszka kalba gali nors į kunigus iszeiti, bet ką daryti su graikiszka? Prie gimnazijų yra knygynai, bet isz jų dūda jaundūmė-

nei skaityti tikt tokias knygas, kurios gal užbovyti ir iszmokinti greiczians maskoliszkos kalbos. Dūda skaityti savo knygas tokias, kur yra visokios pasakos, dainos: Lermontovo, Puszkino ir kitų. Moksliszkų knygų suvisu nedūda, bijo kad sviatas neapszviestų ir nenulauztu jiems ragų.

Kad kur nors pastumt galėtų: Reik kad nieko nemokėtų, anot to dainiaus žodžių.

Žaltys.

— Isz Latvijos. Isz choleros priezasties buvo daugybė visokių liudnų ir jūkingų atsitikimų. Sztai Rigoje viens girtūklis savo visus pinigus pragrėš, nuėjo namon, idant naujus drabužius savo dukters karczemoje pragrėtų. Kada ans su nauju dukters burnosu gatve [ulyczia]ėjo, o dar stiklėlį vieną antrą pakelyje užgėrė, pavirto ant gatvės ir emė ozius lupti.

Rigos policijai yra liepta, kad kaip tikt kas ant gatvės apstamba, dūti daktarams žinią, toji taip ir padarė. Atėjo keturi vyrai, įdėjo apsivėmusį girtūklį į tam įtaisytą krepzij, uždengė drobule ir paėmė ant pečių nunesz į lazarietą. Isz tōs priezasties, kad yra liepta ant choleros susirgusio visus drabužius sudeginti, tai ten jam visus drabužius nuvilkio ir drauge su nauju dukters burnosu sudegino, kaip choleros apimtus. Ant rytojaus girtūklio ligą gerai supratę, paleido, o jogei jo drabužiai buvo sudeginti, davė jam aresztantų drapanas.

Taipojau Rigoje ant Jaroslavo ulyczios pas vieną poną tarnaitę galva susirgo. Tas bijodamas, kad jinai namų cholera neužkrėstų, nes buvo pacziūtas ir vaikų turėjo, policijai davė žinią apie aisitikimą. Pons anksti atsikėlė į policijoje adresu savo namų palikęs, nuvejo su kitais rei-

kalais į miesta. Ant tų pedų buvo iszsiūsti į kvatierą to pono keturi vyrai su anūm krepseju dėl ligonės paėmimo. Kada jie į kvatiera atėjo rado tarnaitę beszlūjant. Paklausė ją, kas czia serga, o tada ji pasakė, kad nieks, nes ir jai galvos skaudėjimas isz baimės „krepzio“ parėjo. Paskui paklause, kas guli. [Buvo tai dar anksti ir pati ponia dar gulėjo]. Nū tų vyrų negali iszsimelūti, kas dėl jų liepta, ta daro, nei jokių iszsiteisinimų neklauso. Pagavo jie valia nevalia isz lovos begulinczią poniją, įdėjo į krepzij, su drobule uždėjo ir iszgabeno į lazarietą. Kada ponas, pagrįžęs isz miesto, pazios nerado, isz baimės susirgo.

Rigoje ar kas kojos, ar galvos skausmu gūdzias, tūjaus į lazarietą gabenai, kad tikt prie ligos priezastis būtų. Per tai ten yra daug patyloms sergančių, kurie isz baimės į lazarietą papūlimo, neina nei pas daktarą, nes tie tūjaus policijai danesza, o toji varu į lazarietą gabenai. Czia cholera baigiasi, tik po 2—3 nū jos ant dienos mirszta.

Liepoje ir Goldingene buvo net muszynės žmonių su policija dėl lazarietų baimės, kurie bjauriai įtaisyti. Goldingene žmonės nū malkynių pagalius į policiją leido: du žmones buvo užmuszti.

Bauske, viena mokinioja turėjo sunų, turinti nūmarius, kurį motina labai dabojo, nes jam isz ligos priezasties taip gyvenimas daėdė, kad norėjo jo atsikratyti. Bet nenudabojo, nes naktį nusirėdęs į gilų szulinį ant galvos iszoko.

„Praznjų“ [maskoliszkų szvenczių] atsiranda vis daugiau, kad ant nedėlios mažne po vieną pripūla, o per tūs „praznjus“ į cerkves mokytinius varo ir prie maskoliszkų poterių nor prilenkti, bet nevisados tas nusidūda. Sztai

Liepojuje gimnazijos visiems krikščionims, lietuviams, mokytiniams pastoriui, nos į cerkvę, torius nū vie Lietuvoje liūde, idant liūde, paragiti, var cerkvę su kap kro tik nuspi rint ant tol maskolių, ku begėdiszkai „ruskų vier Taip elgdami vercia mus vi ne apie jus tu nius niekszus j

Isz I

— Sav. Va liški laikraszczių apvairas davimo dieno ving]. Neti Valstijose, bel se, kur tik yra aytų Valstijų rinko 24 d. La idant sykiu su cziais, tėvynėje iszreikszti sa Apveizdai už geradėjystes.

Labai puiki yra ir dėl mūsų mes nors czion gyvename, tur tvirciausiamie savo europiszk mes taipgi pri kiekvieną jų g bemę notį smagią ar liūd rietis į draugys gyvates privalo t susiriazimą, t. „Savienvijimą“

— Methodist Tennessee ir kit stijų baisiai p jog pagal planą

Liepojuje per „prazniką“ gimnazijos vyresnybė liepė visiems krikščionims [katalikams, liuteriams] eiti į cerkvę. Mokytiniai atsispyrė, o vieną pastorių, kuris liuteronus į cerkvę kalbino, Konsistorius nū vietos atstatė.

Lietuvoje kaip tai Szauliūse, idant katalikus į cerkvę paragiti, varo mokytinius į cerkvę su kapelija. [Iš tikro tik nuspjauti galima, žiurint ant tokio padliszkumo maskolių, kurie nesigėdi taip begėdizškai užmėtinėti savo „ruską vierą“ bei kalbą. Taip elgdamiesi jie juk priverzia mus visai blogą nūmonę apie jus turėti, už paskutinius niekszus jūs laikyti. Red.]

Zaltyt.

Isz Kitur.

— *Suv. Valstijos.* Anglizski laikrasceziai pilni apraszymų apvaiszcziojimo aczių davimo dienos [Thanksgiving]. Netik Suvienytose Valstijose, bet ir kitose szalyse, kur tik yra burelis Suvienytų Valstijų ukėšų, jie susirinko 24 d. Lapkriczio į kūpą, idant sykiu su savo viengenciziais, tėvynėje gyvenanciziais, iszreikszi ti savo dėkingumą Apveizdai už pereių metų geradėjystes.

Labai puiki paveizda tai yra ir dėl mūsų lietuvių. Ir mes nors czion toli nū tėvynės gyvename, turime buti kūnūtvireziausiamie susirizime su savo europiszkais broliais, mes taipgi privalome jausti kiekvieną jų gyvenimo svarbesnę notį [atsitikimą] — smagią ar liudną, privalome riszti ir draugystes, tos draugystės privalo turėti tarp savęs susirizimą, t. y. prilakyti „Susivienijimą“ ir t. t.

— Methodistai isz valstijos Tennessee ir kitų pietinių valstijų baisiai piktinasi tūmi, jog pagal planą Chicagos pa-

rodos prižiuretojų jų delegatams reikės gyventi viename viesznamyje [hotelyje] su jūdskuriais [muriniais].

— Lehigh Valley geležinkelio kompanija užmokėjo pereiną nedėlią tulam Adrian McGurriui \$10,000, kuri apkolieczijo tos kompanijos trukis [treinas]. Kad būtų buvęs sužeistas lietuvis, kompanija nebūtų turėjusi didelės bėdos su jūmi, nei būtų ką mokejusi; kadagi „polanderis“ [kaip vadina da ir dabar mus anglai] neturėdams jokio apszvietimo, budams tamsam, ir neturėdams užtarėjų nebūtų galejęs atjieszkoti atliginimo už savo skriaudą.

— Įpatingai apvaiszcziojo savo pergalę demokratai Ladonioje Adrian pavieczio Misuri Valstijos. Susirinkę apie 300 jų sukūrė didelę ugnį ir ėmė szokti apie ją — tai buvęs „dvasių szokis“. Po szokių visi sumėtė savo skrybėles į ugnį; potam szoko ant susirinkusių dyvytis isz jų pasielgimo žmonių ir, nutraukę jiems nū galvų skrybėles, taipogi sudėgino.

— Pagal pranesimą vieno laivo kapitono P. Healy ant Beringo marių buvo suspaustas isz visų pusių vienas amerikiszkas laivas, kuris buvo iszvažiavęs žvejoti ant didžiažuvių [veliorijų]. Apie 40 marinųk buvusiųjų ant to laivo negalėdami iszsigauti isz ledų numirė nū bado ir szalezio.

— *Prancuzija.* Jau skaitytojai „Vienybės“ žino apie karę prancuzų su Dahomey'um. Dabar jau tą karę galima skaityti už pasibaigusią, kadagi prancuzų kariaunų apėmė sostapilį Dahomey'aus, o tos szalies karalius su maža saujele savųjų draugų vos spėjo isztrukti isz nagų

pergalėtojų ir pasislėpė neprieinamose vietose.

— *Maskolija.* Neseniai Maskolijos senatas perkartinėdams tulo Grosmano bylą iszdavė isztarmę, kuri ir tolesneme laike turės didę svarbą. Pagal tą senato isztarmę tie, kurie buvo apleidę Maskoliją iki 27 d. Gegužės m. 1883 metų, gali be baimės grįžti atgal — jie tik papuls po policijos priežiurą.

— Caras paskutiniu savo ukazu apie Sūmijos senatą suteikė dabar paskutinį smugį [kirtį] Sūmijos [Finlandijos] autonomijai [neprigulmybei]. Sūmijos senatas dabar galės perkartinėti tik tūs dalykus, kuriūs perstatys jam rusiszkas general-gubernatorius. Pirmaus nors į senatorius pakeldavo caras, bet vien tik prigimtus sūmius [finus]. Pagal naują-gi ukazą senatoriais Sūmijoje galės buti ir maskoliai apsigyvenę ten. Žinoma, sūmiai negali tikėtis, jog maskolizska valdzia rupijus apie jų gerą, paskirdama savo szalininkus obrusitelius jiems už augstžūsius urėdininkus.

— Kaime Zastrzki [?], Lietuvoje, pagal angliszkių laikrascezių pranesimą, perei ketvergą, t. y. 24 d. Lapkriczio, ukinikai apstoję namą tulo „arklinio“ ir uždegė. Kada szis su savo paczia ir 5 vaikai stengėsi iszbėgti, tai žmonės su peiliais užstoję jam kelių ir įstūmę jį su szejmyna atgal į deganczius namus, kur nelaimingi ir smertį atradę tarp liepsnų.

Jeigu tai teisybė, tai baisiai turėjo ans „arklinis“ svietui įsipykti, jeigu taip nožmiai su jūmi apsieita.

— Valdžia ant praszimo ministerio vidurinių dalykų suteikė amnestiją [atleido kovą] pagarsejusiam vagiui K.

Juchancevui, kuris pavogdams kreditinei draugystei milijonus rublių prisidėjo prie nupulimo tos draugystės.

Juchancevas tapo paleistas isz Sibėrijos ir jam leista gyventi visoje Maskolijoje apart sostapilių.

Kad tai maskolių valdzia visada taip szvelnia pasisodytu, ipacz baudyme mūsų brolių už skaitymą knygų ir laikrascezių, lietuviszkų bei kunigų, už aprupinimą unijotų dvasiszkių reikalų!

Anga.

[Isz „Žiemos vakaro adynėlės“.]

(Taša.)

III.

Antrasis vakaras jau atsiraukė ant salos Lėšukos. Kaip kokia neiszpasakyta didelė raudona kulka leidosi saulelė toli vakarūsna į prieglobstį ocejano. Žvaigždės pietinio kryžiaus stojosi neiszpasakytame žibėjime rytiszkame dangaus kraszte ir spinduliavo savo spinduliais ant daug daug vilnelių lengviaus vėjelio papuciamu, pliukštenimas daug daug žuvelių ir spietimas daug milijardų žibanczių vabalėlių parodė didelį pakajų ant viso vandens. Toliszius stovėjo prie maszto ir žvalgėsi augstzynlinkai į dangų, pilną žvaigždžių; jis buvo jau kartkartėmis pas savo ligonį buvęs, katras pagal daug kraujo nubėgimą mažumą silpnas buvo atsiradęs ir vis ir vis tolyn miegojo. Ronos drugys tūjas prisimetė ir Finius pradėjo sapnyje kalbėti apie tą didžiąją medžio budavonę baltojo vyro ir svaitėjo apie savo tėviszkę. Dang kartų atsikalbėjo tas žodis „Finala“. Toliszius turėjo mislyti, kad tai taip vadinasi ar jo sesū, ar marti, ar kokia norins kita pažįstama; veikiausiai bus tokia, su katra

Jis geroje vienoje mislyje yra buvęs. Dabar stovėjo Toliszius po didžiųjų laivo masztu ir žvalgėsi į dangų pilną žvaigždžių. Tama akies mirnyje matė jisai, kaip kasžinkas aplink laivą vandenyje judinosi. Jis žiūrėdamas prie laivo bartos į vandenį veik matė, kad taip buvo, kaip jis patėmyjęs, kad vienas žmogiskas pavidalas plaukdamas artinosi laivopi linkui Portau-Prince ir veikiai tvėrdamas į virvę nū laivo nudrykusią užkopė ant laivo. Toliszius buvo apisarvavęs ir todėl leido salutininkui be kokio trikdinimo ant laivo užkopti. Kaip perima jį didelis apdyvyjimas, kad atėjunas ne vyras, bet labai graži mergaitė pasirodė, ir be kokios baimės žengia prie Tolisziaus artyn, su rankomis kryžiais ant krutinės sudėtomis!

„Finala“, taip sako ji, „atėjo baltojo vyro melsti savo brolio Finiaus lavono“. Marininkas dabar gerai žinojo, kad tai yra sesū sugautojo karaliuko Finiaus. Indijoniską mergaitę stovėjo rankas ant krutinės laikydama ir lauke ant žodžio baltojo.

„Tavo brolis tebėra gyvas“, sakė marininkas po mažos vėjundos.

Linksmas pajutimas buvo mergaitėje matyti.

„Jis tebėra gyvas?“ klausė ji abejodama. „Kur yra mano brolis Finius?“ „Sek mane“, tarė Toliszius ir rodė ant tos liukos, katra į kapitono kajytę vedė.

Vieną akies mirksnėlį abejodama, bet po tam drąsiai žengė pirma žengiančiam marininkui paskui. Ir menkos valandos tarpe stovėjo jį prie gūlio savojo brolio, katra dabar giliausiame drugio miego miegojo. Ji apžvalgė vieną valandėlę, tada dėjo ranką savam broliui ant kakto ir gailios aszaros byrėjo per jos veidą. Marininkas

stovėjo dyviname išžiūrėjime szalip ir negalėjo savo akis nukreipti nū seseriszkosios meilės jausmų.

Nū lupų drugiu serganciojo girdejosi žodžiai „Finala“! o salutininkė lenkėsi ant kožno žodžio savo sergancio brolio, girdėdama savo vardą szaukiant. „Ar jis mirs?“ klausė ji Tolisziaus drebančiu balsu. „Ne“, atsiliepė jai patvirtindamas, „jau per keliatą dienelių bus jam geriau“. Finala žvelgė su pilniausio uždėkavojimo akimi į Toliszių.

Prie szviesos, kajytės žvakės matė pirmiausiai marininkas, kaip graži buvo ta salutės mergytė, josios augštas ir dailus stūmū, ir didelios tamsios akys, jos mažne visai balta oda ir per peczius nudrykę plaukai davė neispašakytą gražų paveikslą. Jos veido padabnumas ir jos sukinėjimas bei gyvybė rodė dailiausią szvankumą. Baltas jos žodžių skaubedamas išzreiskė jos szirdies gerumą, ir didžiausia užapieravonė garsinosi iš jos bajoriszkos dvasės, kad ji valdancziai salutininkų giminei priklauso.

Finala veikiai ir pati persiliudyjo, kad tas svetimasis žmogus buvo tikrą tiesą ištaręs, jog ženklino roną per nepriegadingą. Bet tik ant tokio vienlanko apriszkimo rodėsi salutininkei, kad tai negana. Ji davė Tolisziui sušprasti, kad jis eis nū salutės visokių žolynų atneszti, ir meldė marininko pavelyjimo; prie to ji dar jam praneszė, kad nori nekuri žynį atsivesti, katraš apie opų (ronų) gydymą labai didelę iszmintį turįs.

Tokį praszymą marininkas negalėjo iszpildyti, vieną dėl to, kad toksai szundaktaris kartais daugiaus opą supastyja, negu ką gero padaro. Jis to dėl kalbėjo salutininkei, kad jo dabaryksztis būvis jam uždraudžia nei vieno

daugiaus ant laivo neužleisti, nesa tokiu budu galėtų jis į priegadą ipulti. Ji suprato jį ir todėl meldė, kad nors ją leistų ant kranto zolelių pajieszkoti. Toliszius pavelyjimą davęs girdejo, kaip jį kulvirte į mares įpuszkėjo, o jis pasiliko ant laivo pasivaikszczioti ir to gražaus oro iki valiai atsikvapstyti.

Valanda per valandą pasitraukė ir Finala dar vis nesugrįžta. Galiausiai artinosi tamsus pavidalas — tai buvo valtis, o joje sėdėjo salutininkė. Umaru užsikabino ji ant laivo ir veik stovėjo marininkui po akių.

„Salutininkai“ sakė ji liudnu balsu, „laiko Finių per negyvą. Jie to dėl kitą karalių iszsiszkyrę ant artimesnių jų salų nuėjo pagalbos įieszkoti. Ryto nor jie tavę su szimtu vaezių užpulti ir poudrag su tavo mediniu plaukiančiu butų isznaikyti“.

Salutininkė tūs žodžius isztarusi tylėjo. Marininkas tokią žinę girdėdamas, pūlė į iszgastį. „Žinosiu, koku budu galesiu apsigiti“, sakė marininkas. — „Tas jums nepasiseks, mielasis baltasis vyre“, kalbėjo Finala nuliudusi. „Jie nor įjusų laivą su degančiomis vilyeziomis (strielomis) szaudyti“. Dabar ir marininkas pats numanė, kad vargu bus galima apsiginti, to dėl tylėjo žvambiam abejojime. „Dar yra vienas kelias, kuriūmi galima pagelbą gauti ir koku, jei manęs paklausysi, galesi savo laike gražiausia valnybe pasidžiaugti“, kalbėjo salutininkė. „Ar nori manimi pasitikėti ir manę sekti? Asz žinau vieną paslaptą vietą, katra daugiaus nei vienas nežino, kaip tik asz bei mano brolis Finius. Ten noriu tavę nuvesti, kur galėtum taip ilgai vieszėti, iki kersztas mano žmonių nutykės bus“.

Toliszius spaudė szirdingai

mergaitės ranką, atsineszė savo dvivamzdę szaudyklę ir nusileido virvę į valtį, kurioje Finala jau ant savo vietos sėdėjo. Trumpai po to lėkė valtis varoma stiprios salutininkės irklais per mažas vilneles. Tame tarpe tvėrė ir Toliszius prie irklo ir veik prapūlė akyse marininko Lėsukos sala.

Kažin kurlink manę ta salutininkė gabęs, mislyjo marininkas savyje, kaip jis savūsius pažvilgius leido po padanges skraidyti. Toliszius žiūrėjo dyvydamas į savo pradininkę, bet toji yrė ir valdė valtį su tokiu iszsitikejimu, kad jis jautė savyje vėl ramumą; tame tarpe buvo jau ir ta slaptynės vieta matyti; kaip szukos kelesį garbiniūti akmeninei kalnai iš vandens.

Po keleto minuczių uzbėgo ant kranto valtike. Finala pritvirtino valtėlę, ir mojo savam palydovui ją sekti. Szis žengė mergele paskui ant kranto. Galiausiai apsisotojo prie vieno akmeninio pakalnio ir rodydama ant vandenilio, veidrodžiui prilgstančio, tarė: „Czion persekiojo mano brolis pirm 6 mėnesių vieną geležinę rupužę. Tas gyvūlėlis czion panėrė, ir kaip medinczius jam paskui sekė, parėjo jis į nekurią tuszczią urvą, katraš įeiga du sieksniu po vandeniu guli. Ar mokate jus, baltasis brolau, po vandeniu panerti?“ Finala davė jam suprasti, kad jo ginklas po vandeniu abelnai nereikalingas, to dėl galįs jį ant žemės palikti arba kur nors pasikavoti; jaunas marininkas žengė į krumus ir tenai paslėpė savo kasztūną ginklą.

IV.

Kaip marininkas sugrįžo, stovėjo Finala gatava ant kelesies į gilumą. Kaip tikras narunas pakėlė rankas į smailumų pavidalą augszcziaus galvos ir pūlė tada į vandenį;

Toliszius sekė pas vandens lutininkės mešlos pl

Jis plan juto, kaip szj pernėrė dėjo angsz tamsybė f dovanai jie Tame akies josi jam ne mas, lyg k akmenį bu po to apszv sa visą pozei ri kaip koki dės po Toli

Viena apd lejo priesz j bejo kaip ka akmū). Syl akujos kab stulpai ant si nos veik v dvylikkamp savę tokį szv jos butų nū talo buvusios.

Viduje tos vonės buvo d arba laktos, v placzios. Ant la užsimetusi i gusi, kursai į e kisztas apszv Finala stovėjo ir mojo plauk vęs, katraš užl taus apskritu emė apsidairyti

Toliszius radziales Finalos, rėdama, įkdam n baltasis dra lyji, kad mudu vienodu esava? ra. Ten anoje vos vieszi viena palaiminga ir kaip ir tu. Klat pūlj“.

Su tais žodžiais rininką ant neku po pasisėsti, bet szymą nepriėmė.

„Pirm kokio v

Toliszius ant to padabodamas sekė paskui ir matė, kaip vandens szviesoje gražus salutininkės pavidalas tamsiame ūlos plyszyje prapūle.

Jis plaukė paskui ir pasijuto, kaip tik tą jūdąjį plyszį pernėręs buvo, kad jį pradėjo augštyti kelti. Tirsztas tamsybė ponavojo aplink jį dovanai įsieskėjo jis Finalos. Tame akies mirksnyje girdėjosi jam ne koksai braskėjimas, lyg kad akmenį priesz akmenį butum metęs, ir veik po to apszvietė ugnies szviesą visą požeminę kamara, kuri kaip kokioje pasakelėje rodėsi po Tolisziaus akių.

Viena apdyvytina grūtė gulėjo priesz jį ir jos sienos žibėjo kaip karbunkulas (žibąs akmū). Sylingos akmeninės skujos kabojo kaip kokie stulpai ant sienų, veik rudišnos veik vėl asztūn — arba dvylikkampės ir tos leido nū savęs tokį szviesumą, lyg kad jos būtų nū czyszciausio kristalo buvusios.

Viduje tos dyvinos budavonės buvo didelės galerijos arba laktos, veik siauros, veik placzios. Ant jų buvo Finala užsimetusi ir szkalį padegusi, kursai į sienos plyszį įkisztas apszvietė visą ruimą. Finala stovėjo ant galerijos ir mojo plaukiantįjį prie savęs, katras užkopęs ant plataus apskritumo palengva ėmė apsidairyti.

Toliszius radosi dabar priesz šalies Finalos, katra jį žiūrėdama, jūkdamasi tarė: „Mano baltasis draugai, gal mislyji, kad mudu szioje vietoje vienodu ėsava? Taip tai nėra. Ten anoje gilybėje urvos vieszi viena mergaitė, nepalaiminga ir persekiojama kaip ir tu. Klausyk jos priepūlį“.

Su tais žodžiais mojo jį marininką ant nekurio ūlos stulpo pasisėsti, bet szis tą užprašymą nepriėmė.

„Pirm kokio vieno meto“,

pradėjo Finala, „pabandė mūsų salutės virszininkas didpounystę vieno nelabo vyro, po katrūmi ir mano brolis daug kentėti turi, nusikratyti. Tas nelabas karalius vadinasi Tabua ir gyvena ant Vavavos salutės. Masų gentainis turėjo nelaimę: Tabua jį apgalejo, ir kaip jis su savo didžia daugybe vyrų ant mūsų salutės atėjo, tai jis prasudyjo mūsų virszininką ir visą jo giminę ant smerties ugnia sudeginti. Tas biednas mūsų salutės virszininkas turėjo gražių dukterį, vardu Madają, toji buvo marti mano brolio Finiaus, katras laimingu būdu prie maiszto nebuvo prisikiszęs. Tą gelbėti įlindo Finiūš į budą, katroje sargai sumigė sergėjo sugautūsius, iszvedė savo marcziją Madają ir atgabeno ją ant tos salutės ir į tą pacziją pakavonę, katrą jis pirm keleto dienų buvo užėjęs. Dar Madaja tebeviezsi, dar ji neprivalo rodytiesi nės tas pasirodymas atgabėtų jei ir mano broliui smertį. Karalius Tabua jūdu abu užmusztų“.

„Ale kur ji dabar yra?“ klausė jos marininkas, kaip salutininkė buvo savo kalbą pabaigusi. — „Ji iszeina nakty ant geležinių rupužių medžioklės“, atsakė Finala. „Anga — taip vadinasi ta salutė — kad ir nėra apgyventa, tai tacziaus jai tik yra bangu, kad dienoje iszėjus jai kas norins nepamatytų. Palaukime valandėlę ir tada ji veik sugrįsz“.

Bet kas bus isz tavo brolio?“ klausė Toliszius. „Kodel jį neatsivežiai drauge? juk Madaja būtų galėjusi jį kavoti!“

„Finiust tur pasilikti ant Lėsukos, nėra ten jo reikalai praszo dangiaus ne kaip sziczion“, atsakė salutininkė. „Kad jį per negvą laiko, skiriasi sav kitą virszininką.“

„Finius turėjo lukestį su

didžiąja budavone baltųjų vyrų Tabuą apgalėti.“

Tame pacziam akies mirksnyje subraszkėjo kaszin kas gilume ir tamsus pavidalas, kaip kokia Laumė, isz dugno iszkiio.

„Tai yra Madaja“, sakė Finala ir keliūse akies mirksniūse atplaukė salutininkė virszumi vandens urvoje. Nupurtė savo ilgus plaukus ir tada zvelgė ant sveczių, bet pamacziusi baltą svetimą vyrą, aiktelejo.

Ji mislyjo atvirai Finių sulauksianti, ir mato dabar baltą svetimą vyrą priesz savę Bet tame tarpe apramdė Finala savo brolio marcziją, ir užkopusi ant galerijos dūda ma ranką savo draugalkai sveikino ją. Ant to iszreiszkė Finala visus atsitikimus, ir kaip Madaja girdejo, kad Finius suronytas yra, tai jį norėjo drauge keliauti ir ten savo Finių sarginti. Finala ant to jai atsiliepė, kad dabar nėra galimas daigtas; jį turinti pirmiausiai dalytiesi su baltųjų prieteliūmi tą urvą; tas baltasis ėsąs labai iszmingingas ir geros szirdies žmogus, o jį eisianti atgal pas savo brolių Finių, nėra jau Lėsukos gyventojai busią ant kovos pasitaisę jįmti tą baltą vyro butą.

Tūs žodžius pasakiusi pūle nū galerijos į vandenį ir po poros sekundų nebuvo salutininkės matyti, bet tik virszuje vineles siubūdamos rodė vietą, katroje gražioji salutininkė buvo panėrusi. Marininkui traukėsi per mislį jaunystės pasakos apie „vandens dievaites“. [Toliaus bus.]

Keletas žodžių isz Lietuvos praeities ir dabarties. *)
paraszė Alena Savickaitė.

Lietuvą! ant balso to žodžio

*) Szis straipsnis buvo patalpintas lenkiszkaime laikrasztjje „Zgoda“. Dabar, geidžiant raszejai jo talpinaime „Vienybėje“.

atminimai viens per kitą veržiasi į dusziją, rodosi praszo, idant mes savo mintis atgręztumėme už marių į praeitę, o užtad žada daug grandžių pajautų, saldžių paveikslų, žada atnaujinti szirdyse brolystės pajautą, priminti, jog esame visi lietuviai — vaikai bendros laimės ir nelaimės. Paveikslas, kurs pirmiausiai stojas atmintijai, tai tėviszkis namelis, mažutis užkampelis tolimos Lietuvos, taip tylus, romus, o mažutis ir menkas. Galėtumei tarytum ten gyventi ir gyventi, nežinant pagaliaus, jog ant svieto yra prabangos ir parėdnės, judėjimas ir trenksmas, jog yra triusa, kuri dūda daugiau nekaip kada nors galėjai iszmaštūti, jog yra žmonės kitokie už tavo brolius lietuvius, terp kurių pajustumei, kaip mažai žinai ir kaip daug turi dar mokytis.

Tame mažame namelyje gyveni pats dėl savęs, gyveni taip pat per szimtus metų ir pradėdi mylėti tą sziaudinį stogą, tūs žiedelius po langui, gelsvą kiemelio smiltį ir iszkrypusius vartus; myli tą miszką, ką užia už lauko ir saulę ir dangų, myli tą visą, gyveni viena su jū duszia, nors to nežinai. Tiktai bėda, kad prisieina pamesti nuskurusius namus, jauti, jog tau kažkas isz duszios plėszias, jog szirdis kraujais aptenka. Kad eini į sviatą, tavo akys sutinka žibanczias ir pasipūsziusias minias, kurios tav žada, jog ir tu stosisi taip augštai, kaip jos stovi, pereini puikias gatves didelių miestų, mindai marių vilnis ir rodosi, iszaugai į milžiną ir turi spēkas dėl tolesnio augimo. Vienok niekur nerasi vietos, kur isz szirdies gilumo suszuktumei: „Czia mano namai, mano pastogė ir czia numirt troksztu“, — kaip regint seniai pamestą grįtelę.

Dideli, snieginiai kalnai,

kuriūs gal but palikai savo keleivystėi; jų stebuklingos išvaizdos, bedugnės, nūlaidos, apsiaustos tamsiais miszkais, upeliai dumantieji sidadbrinį vandenį iš ūlinių parplysių, idant jį įmesti į begalinę bedugnę, visi tie stebuklai, garsų ir gražų, neprakalbės į tavo dusią taip kaip Lietuvos kalnai, Vilniaus Ponarai su savo viršūnėmis nekilstanciomis į padangę bet išrodanciomis bebūdę ant žemės.

Tarp užimo lapų tų miszkų, kurie pūsia jų pakalnes, girdi pasleptinius savo tėvų balsus nakties patamsyje jų dvasios, tarsi liuliūja, apsidengę sunkiomis vilkienomis, pasisžiausiomis kepurėmis ir gioklu taip baisių jų rankose.

Žinai, jog esi kaulas iš kaulo ir kraujas iš kraujo tų didvyrių, kurie Ponarų pakalnėse ir tarpkalniūse gynė savo įlaisvę ir tikėjimą prieš kryžėivį — užimeją. Tavo akys klaidžiodamas svetimosė szalyse nekartą atsilsės ant sidadbrinių vilnių milžiniskų ežerų, arba ant mainanczių upių vandenų, jų krasztai išrodę stebuklingu paveikslu, o szviesi saulė, girdydama savo spindulius žiedrame vandenų, nudara jį į stebuklingas varsas, pati gi pūsiasi mirgejimais, nūjūkomis, o tu nusistebėjime klausai: „Ar gi ta pati saulė užtekėdavo ir nusileisdavo ant mano pastogės?“ Ir tas gražus paveikslas, kurį turi prieš save — išrodo tui svetimu, negyvu, troksztumei į jo vietą pamatyti lietuviszkus ežerus, mažesnius ir didesnius, išmėtytus tarpo kalnų ir miszkų, kurie glaudžia prie savo krantų nuskurusias žvėjų bakažes, idant dūti maistą jų neturteliams gyventojams, savo vaikams. Ir anie vandenys atmusza žiedrų dangaus plotį, baltus debesius, skrajojančius padangėmis ir auksinius

saulės spindulius; rausta, kad dienele pasirodo, rausva ausrinė išsvirsz kalnų ir miszkų; nūakiasi ir putoja, kad audra sudarko dangaus ir žemės giedrą. Vilnijs tų Lietuvos vaikų išskleidžia toli balsus, pagautus rū savo krasztų; paukszečių cziulbėjimą, giesmes laimingų arba liudnų szirdžių, — viskas drauge kilsta į padangę arba krinta į vandenį. O pakrasztinis Lietuvis gyvena gyvenimu tų vandenų, supranta jų kiekvieną dirsteleją, jų nūjūkas arba nuliudymus, balsus ir varsas, jaučia drauge, drauge verkia ir jūkiasi. Ir užtat nesistebek, jog stovėdamas priešais svetimų stebuklų, tiesia rankas prie mažesnių bet brangesnių regėjimų, kur užaugo duszia ir szirdimi.

Tai dar neviskas: yra Lietuvoje vandenys, ant kurių kranto, jei atsistosi, pasakys tau dalykus, dėl daug, taip daug lietuvių nūszalius, o vienok esanczius jų brangenye, akmenimi, ant kurių gali paremti savo brolystę ir sąryszį ateiteje. Tai ziedrai—žalios vilnis Trakų ežerų, tai mainantieji vandenys Vilijos ir rustesnė Nemuno banga. Mesk užtat dabar savo sodiską grįtelę, kur kiekvieną užkampelį paženklinai pėdomis savo vaiksiskų kojų, ir eik su manimi išzvysti, kur Lietuva senoji, Lietuva stabmeldiszka kalba į tavę jos sunau! tai balsas pasleptinis, turi jį suprasti duszia ir meile. Greitai vinki per kalnus, miszkus, kas kart areziaus vandenų; jauti tai iš szaltesnio, drebejimoo oro. Vėjas pučia ant tavęs kasžinkokių smagumu, žengi lengviai, turi dusią pasirūszusią priimti tą regėjimą, kursai atsidarys prieš tavo akis. Tai Trakai: ežeras didelis, mėlynas su dviejomis pilimis ant žemės ir vandens, jų sienos suirę, apiplyszę, senos, boksztas su

susiraukusia galva su baisum ruszezių įdodžiu. Yauti, kad tai senas kareivis. Taip tai veikas Gedimino tavo milžino, stabmeldiszka Lietuva; vieta užgyvenimo Vytauto, tavo karžygio, krikščioniszka Lietuva!

Garsas tų vardų, skambančių kaip galė ir tvirtybė, regėjimas tvirtynių—pilų griovėse prakalbės tau į dusią kasžinkokia pajauta nauja, nežinoma. Tu, kursai sziaudien drebi prieš užmestą urėdinį, kurio vaikai mokinasi nelietuviszkos kalbos ir gina nelietuviszką tėvynę, turėjai savo valdžią, savo kunigaikščius ir karalius, jų kalavija skleidė garbę lietuviszko ginklo. Tada mokinaisi mylėti visus sąbrolius, garbę ir gerą viso krasztu, o sziaudien užrisza tau akis ir lupas, idant negalėtumei prakalbėti savo apgynime. Mokslą, szviesą slepia prieš tavę, idant ant tamsaus vieszpataut, ar geras ar ne veržias į tavo szirdį, apie tą niekas nesirupina; turi tiesą tiktai mąstyti, kaip praturtėti. O! nės jie žino, jog lietuvis, vaikydams vienutėliai skatiką, jiems nebaisus, o nors butų tokių milijonai, du szimtai metų nepraslinko, o nē lietuvių, nē lietuviszkos kalbos nebebus. Tu, kursai jauti mielą szilumą szirdvį, kad girdi garsą lietuviszkos kalbos, kursai neszioji duszioje paveikalus lietuviszkų grintelių, upelių ir miszkų, atmink, jog tavo ta kalba gali išznykti, bet lygiai gali stotis kalba didele, garsia, jos poezija ir veikalai gali pakelti nusistebėjimą pasanleje, o doriszka pajautą duszioje; atmink, jog ta Lietuva, kurios atmintis nevieną aszarą išdusios išzapaudžia, gali prazysti, praturtėti, jos tylus ežerai, mėlynos upės ir maži kalneliai, uždengti miszkais, gali tapti ne priegloba neturtelių, kurie iš ten išzeina į sviētą,

bet vieša atsilsio žmonių protų, energiszkų ir sukrių. Tada tai jos grožė ir meilė, kurią dėl jos jauti, vietoje to kad dilti tavo atmintyje tarp svetimųjų, saldjs valandas atilsio po triusos.

Ar neyra tai paveikslas, prie kurio neviena lietuviszka duszia veržiasi kaip pauksztis prie saulės? Taip yra jis kaip saulė tolimas, bet ne taip kaip ji neprieinamas.

Esame dabar sumuszi, pavieniui kiekvienas triusias dėl savęs, turi savo siekius, užmanymus, kurie jį skiria nū kitų; tas kas aniems atnesza nuliudimą, dėl manęs yra abiszalia, kas man rupi, jūs linksmina, o vienok visi žinome, jog musų galė vienyebeje. Susiderįti gi galime geriausiai bendrūse nuliudimūse ir bendrose linksmybėse. Iš ko turime bendrai džiaugties? kur ryszys, kurs turi mus visus suvienyti. Pirmutiniai jų ugnėkuriai prieš tavę; tos girios, kapiniai tavo sentėvių, pilis, išskeltos rakos jų karvedžių, praeitė. Ant garso lietuviszkų ragų, ką kaip kalavijos asztrumas perskiesdavo per lieknus ir balas, apgarsindamas karą, visos lietuviszkos szirdys vienijasi neramumo pajautoje, pergales troskzime, praloszimo baimėje. Kiekvienas jaučia savię dalį kryžėivių pergalėtojo arba jų sulinkusio vergo ir drauge su jais ulvūja arba verkia. Tai yra szaltinis musų vienybės, semkime iš jo, pažinkime senus didvyrius ir tūs, ką gyveno nežinomi tarp miszkų ir tūs didžiūsius, kurių vardus žinojo visas sviētas; o musų duszioje užgims pajauta, jog Lietuva senoji, gyva ir liūsa, negalėjo numirti, jog ji gyvūja tūse visūse, kurie kalba lietuviszškai ir jog tai jų spēkose yra gaivinti jų tēliaus arba leist numirt.

Dėltogi klauskime praeitės, tegul mums szneka apie savę,

tegl musų pa meile, ir mokina.

Pirm 700 kur dabar pažnycios, žinkeliai, daržai, traukai ir miplaukė upplėtės ežera tēsėsi smiltį jai sutikti nžemę sujūdi o ant jos a arba linus.

Tarp tų d vėjo paprast iš neaptasz langų, jų vid ir apeziūres.

Skaitlinges vosi ant ežert lengviau rasd

Tų menkų donas turėjo žvėrimis, kuri tykojo ant jo tatgi apside saidoku ir sunkoje per išz giodavo po mi idant parnes džioklės lobj. nok išzeidavo, gal nyko meszkos nagų.

Lietuvio g pilnas pavojų jo duszia maucioje žolėje, žiemėjime, o kad balas ir lieknų draugų — szjam egs kaip an sztis, ką skrajojo žiemai užstoju buvo gražu, szso, o kas buvo baisumi. Trio buvo szilciau sniegas užpusty neatsargiųjų, bagumai indavo gyvenantieji rusiųjų, nės gyvperiudnas. Aj jimo gaudė lietu

tegul mūsų širdys szildo, su-
pa meile, prie savęs glaudžia
ir mokina.

Pirm 700 metų Lietuvoje,
kur dabar sodžiai, miesteliai,
bažnyčios, vieszkeliai, gele-
žinkeliai, dirbami laukai ir
daržai, traukėsi vientikt misz-
kai ir miszškai, kur nekur
plaukė upė, terpo kalnelių
plėtės ežerai arba pagaliaus
tęsėsi smiltynai. Retai galė-
jai sutikti nukirstus medžius,
žemę sujundintą medine žagre,
o ant jos augancejus rugius
arba linus.

Tarp tų dirbamų plotų sto-
vėjo paprastai kelios grįtelės
iš neapkasytų sienojų, be
langų, jų vidus buvo aprukęs
ir apcziuręs.

Skaitlingesni sodžiai rasda-
vosi ant ežerų ir upių, nės ten
lengviau rasdavosi maistas.

Tų menkų gyvenimų val-
donas turėjo sunkiai kovoti su
žvėrimis, kurie iš visų pusių
tykojo ant jo gyvasties. Už-
tatgi apsidengęs odomis su
saidoku ir sunkiu kirviu ran-
koje per isztisas dienas bė-
giodavo po miszkus ir lieknus,
idant parneszti namo me-
dzioklės lobį. Tankiai vie-
nok iszeidavo ir nebegrižda-
vo, gal nyko kur lieknė nū
meszkos nagų.

Lietuvio gyvenimas buvo
pilnas pavojų vasarą, bet tadą
jo duszia maudėsi saulėj' žal-
ioje žolėje, žiedūse, lapų szla-
mėjime, o kad vykdavo per
balas ir lieknus su isztikimu
draugų — szunimi, iszrodė
jam ešs kaip ans liūsas pauk-
sztis, ką skrajoja padangėmis.
Žiemai užstojus viskas kas
buvo gražu, sziltu, mielu, ge-
so, o kas buvo piktu stojos
baisumi. Triobose mažkiek
buvo szilcziau kaip ant oro,
sniegas užpustydavo szimtus
neatsargiųjų, badas ir nepato-
gumai imdavo silpnėsnius,
gyvenantieji negalėjo mi-
rusiųjų, nės gyvenimas buvo
perliudnas. Apart medžio-
jimo gaudė lietuvius žuvis, au-

gino galvijus, daržoves ir rin-
ko medų. Tas viskas vostik
užtekdamo ant bet kokio pra-
simtimo per žiemą.

Nūzmi lietuvio širdis savo
žemiszkoj, keleivystėj' sutik-
davo vienok daugiau neg na-
gus miszkinių žvėrių, szaltą
vėjo paputimą, daugiau neg
mielą szilumą ir vasariszką
žaliavimą; sztai tarpais staiga
tamsybės užguldavo miszką,
dangus užsidengdavo debe-
simis saulė temo, o kur tai to-
li tarsi iš po žemių iszsis-
kiesdavo balsas nūzmus, pra-
tysas, baisus ir viesulas kilda-
vo, laužė szakas, painiojo tarp
savęs medžius, vertė žmones
ir namus, malszė vandenis
ežerūse ir upėse — miszke at-
siliepdavo riksmas pergandį-
tų žvėrių. Požeminis balsas
netilo bet naujinos kaskart
balsesnis, tankesnis, pripildy-
damas visus miszkus, pakal-
nes, debesius. Nelaimingas
žmogus nežinojo tada, ką su
savimi veikti; jautė, kad tai
kas galingas judina visą pa-
saulę ir puldavo ant viedo
didžiausiam neramume.
Staiga baisi ugnis perskyrė
debesius, apszvietė apmiru-
sias nū iszgaszczio žmogaus
akis ir užgeso po lietaus la-
szais. Vel baisiai tamsu, lie-
tus lyja, dangus užia ir griau-
džia, debesys tarpais skirias,
o perkunas, kaip ugninė vi-
lyczia, iszleista iš baisaus
Dievo rankų, trenkia į namus,
vandenį, medžius, verczia
miskus į liepsnas, naikina
visą, prie ko tikt prisilieczia.
O, tokioj' valandoje lietuvius
jautės esąs nieku, kad niekas
jo neapgins nū tokio baisaus,
galingo, ką judina dangų ir
žemę. Trokszta jį garbinti,
buti po jo priegloba į jau ki-
tokiomis akimis dairosi ap-
linkui. Jam iszrodo, jog ant
tos visos pasaulės, ant jo grį-
telės, ant jo paties kažkas
vieszpatauja — siunczia pik-
tą ir gerą, koroja ir užmoka.
Jis klaupiasi priesz Perkuną,

kurs užmusza, užlaiko jo ug-
nį savo grįtelėje, idant atgręž-
ti baisią Dievo rustybę. Pa-
galiaus medžių lapūse kaszi-
ka sznabžda jam nesupranta-
mus žodžius, tai kažikoks
dievas. Dėlto gi kiekvienas
grązesnis miszkas yra dėl jo
bažnyczia, dievų gyvenimu.
Ažūlas, tas medis su storu ka-
mienu, su galingomis szakomis,
stiprus, apdengas savo lapais
mažesnius augmenis, iszrodo
jam kaszinkokiu geru globė-
ju, už tat glaudžiasi prie jo,
vadina jį szventu.

Ir ta žemė, ką iš savo isz-
cziaus *), szalto, tuszczio per
žiemą, ant pavasario, kad saulė
užszvieczia, staiga iszdūda ste-
buklingiausius kvietkelius,
szvelnius zoleles, varpas, ku-
rios jūs mitina, grybus, artai
ne yra lygiai kokia gera mo-
tina, kuri rupinas apie savo
vaikus. O toji saulė, ar ne-
įpila į žmogų szilumą, gyvastį,
kaszikokią galybės smagumą.
Ir taip, kad lietuvius apsidairė
po savo dangų, miszkus ir
vandenį, rado visur esybes
stiprias, geras ir piktas, ku-
rios jam padeda arba jį gai-
szina. Pradėjo joms dovanas
dėti, melsztes prie jų ir mes,
žiurėdami dabar į tą lietuvį,
sakome jis buvęs stabmeldys.
Tas jo stabmeldiszkas tikėji-
mas darė jam gyvenimą mei-
lesniu, romesniu, nesa žinojo,
jog turi ką ten, kurio apgy-
nimui gali atsidūti, žinojo,
keno rustybę turi malszinti,
idant jam geriau klotųsi? Tu-
rėjo savo kunigus, vaidelotus,
kurie jam pranaszavo, kas jį
patiks ir kaip turi apsitvir-
tinti nū pikto.

(Dar neviskas)

Isz lietuviszku dirvu Amerikoje

— Boston Mass. Tur buti
nei viename mieste Amerike
taip nenusidūda su mūsų se-
sėmis, kaip mūsų Bostone, o
ir vaikių tokių gal nesiranda

*) Iszczius živatas.

kiter.

Czia keli metai atgalios bu-
vo viso tik keli lietuviai ir
buvo viskas tyku; nebuvo gir-
dėti nė barnių, nė muszinių,
nes nebuvo mūsų brolių lietu-
vių. Sziaudien jau galime
parokūti į kelis szimtus lietu-
vių Boston'e. Bet pasižiūrė-
kim, kas sziaudien darosi —
gėda ir pamislyti. Visur tik
nesutikimai, barniai, vaidai
ir t. t. Žiurint iš szalies rodo-
si, jog czia visi mūsų broliai
susitarę yra naikinti savo tautą.
Vieni niekjdami lietuviszės
dalykus, glaudžiasi prie len-
kų, kiti prie anglų, kiti prie
czekų, žodžiu sakant tik pe-
cziais gali patraukti prisiziū-
rėdams Bostono lietuvių ap-
siėjimui. Užklausk tik kurio
mūsų brolio, kodėl neužsiima
lietuviszės dalykais, kodėl
glaudžiasi prie svetimtauczių,
tai gausi atsakymą, jog lietu-
viszka kalba niekam neverta,
jog ji czia nieko negiliūja.
[Ogi czekiszka, lenkiszka kal-
ba ar daugiaus giliūja, ar pri-
tinka mums lietuviams iszsi-
žadėti savo tėvų, boczių kal-
bos bei padavimų, kad įgyti
tas nereikalingas kalbas. Red.)

Sunku ko gero sulaukti iš
czionykszczių mūsų brolių:
vargiai įstengsime mes sudru-
tinti savo parapiją ir užlaikyti
savo kunigą, jeigu neperi-
mainys visoki dalykai pas
mus. Daugumas mūsų bro-
lių tik sukybes, apgavimus
ir visokius vaidus daro. Kai-
po paveizdą galiu priversti li-
kimą lietuviszkos parapijos
vardan szv. Kazimieriaus.
Paklauskime, kur jos pinigai
dingo? Iszsirado keli suk-
cziai, vagys, suvogė pinigų ir
tokiu budu suardė parapiją,
kuri nors ir nesuiro visiszkai,
bet nieko gero dabar nedaro,
nes jau niekas nei 5 centų ne-
moka. (N 19 „Vienybės“
szčių metų p. Parapijonas ra-
szė, jog parapijos kasierius
sudejęs yra kauciją ir jog ne-
laikas per \$100 pinigų pas sa-

vę, bet sudedąs į banką. Negalime suprasti, kas ten Bostone galėjo pasidaryti, jog ir taip apsižiūrėję lietuviai leido išspustyti savo sudėtus pinigų. Tikimėsi, jog gūdotinas korespondentas, ar kas kitas išsaiskys mūsų abejones tame dalyke. Red.]

Asz mislyju, koznas atmįs korespondenciją p. Parapijono patalpintą N 19 „Vienybės“, kaip buvo kun. Pautienius Bostone dėl izsklausymo Velykinės izspazinties [spaviednės] ir laikę prakalbą į lietuvių, ragįdams prie vienybės ir telkimosi į kūrą. [p. Parapijonas perkraipęs jo žodžius, da nū savęs daug pridėjo. Asz norėciau dabar izsgirsti nors kelis žodžius apie szv. Kazimieriaus parapiją nūto paczio korespondento]. Mes czia labai esame dėkingi kun. Pautieniui izs Baltimorės, ką jis mus apžiūrėjo dvasiskais reikalais ir toliaus, tikimėsi, mus neužmirsz. Ką kunįgas pasakė, tai viskas izszipildė po mūsų akių, o ką anas p. Parapijonas per gazieta apraszė, tai ant vėjo jo žodžiai nuėjo, nes tie ką neina į spaviednį, tai ir kitus draudžia ir kliutis daro.

O ką daugiaus, tai apie Bostoną sudnos dienos yra.

Viena mergina—lietuaitė insimylėjo į vaikina. Pasekmės tos buvo, jog vaikas prasiszalino, o merginai liko tik vargas ir bėda, nes liko moteriszke tik „neturėjo sav vyriszko“.

Vienas lietuvis vardu Jonas užsidėjo sziaucziszką sztorelį [kromelį] ir prisiviliojo su „kendem“ [cukerkom] vieną jauna merginą 14 metų, su kuria, įsivadinę į savo kromelį, apsiėjo, kaip jam patiko. Paskui tapo suaresztavotas merginos tėvų ir likosi apsudytos ant 16 metų į kalėjimą. Per tulų lietuvių storonę likosi jam numuszta 12½ metų, bet pusketvirtų metų

turės atsėdėti.

Pereitą vasarą kitas Jonas apžiūrėjo vieną „grinorką“ [t. y. ką tik atvažiavusią izs tėvynės], likos suaresztavotas ir sėdėjo cypėje visą vasarą. Tik dabar buvo byla [prova]: apsudyjo jam da 3 mėnesius sėdėti ir mokėti paskui po \$200 suviliotajai merginai. Žinoma jam kaip buvo, taip buvo, bet ši mergina neturi kur pasidėti su savo bėda, nes visi giminės krato rankas ant jos ir taip eina stuba nūg stubos, nes niekas nenori jos laikyti. Taigi izsmankykit jus, lietuvaits, kaip reik ant svieto gyventi.

Taipogi pavasarį atvažiavo viena mergina su kokia naszle ir buvo pas vieną gaspadinę ant „burdo“. Ką jos czia izsadarė ipacz su latviais, tai tik plaukai stojasi ant galvos. Gaspadinė patyrus apie tai izsivarė Onutę, kuri apsibuvus pas vieną lietuvių sulaukė leliukės, kuriai tūjasu su plaktuku sudauzė galviukę ir užkasė tuloje vietoje. Žmonės patyrę tai, davę žinią policijai, kuri paėmė Onutę į ligonbutį, idant pasveiktų, o paskui gaus dyką dūną. Jos draugaulka naszlė ir gerą business į [biznį] užsiėmė, nēr ką sakyti.... Kurie ją pažįsta izs Lietuvos, tai sako, jog vyrą tenai nunūdijusi [nutrucijusi].

Sztie paminėti vaikinai ir merginos visi Kauno rėd. Czia pasirodo, jog Kauno rėd. lietuviai yra labai tamsūs, o ką apie merginas tai nēr ką nei sznekėti apie gerumą. Matėte, kiek asz czia padaviau atsitikimų, o vis tai izs Kauno rėd. merginos. [Primename gūdotinam korespondentui, jog idant izsdūti tokį nūsprendį ant mūsų brolių Kauniszkių, negalima pasiremti ant tų kelių nusidavimų. Gal į Bostoną arsziausi izs Kanno rėd. lietuviai atvyko. Gal ten mažai lietuvių izs kitų vietų?

Red] Geriaus butų, kad tokios merginos susivalakiotų savo kraszte, nei ką atėję į szią žemę bjaurina mūsų tautą ir žemina mūsų vardą. Pagal mano nūmonę tėvai izsleisdami į svietą savo dukteris turi rupintis apie jų pamokinimą, idant jos ezion atėję į liūsybės žemę nevaitotų savvalios pancziūse, bet vertingai perstatytų savo tautą.

17 d. Lapkriczio [ketvergo vakarę] Jonas Kaspara ir Teopilius Semski užmuszė Igną Valaiszą. Nabaszniķas paėjo izs Vilniaus rėd. [apie jį jau buvo „Vienybėje“, kaip jis izsvažiavo į Lietuvą]. Jis buvo izs szlėktų ir Lietuvoje laikė palivarkus. Czion Amerikoje, turėjo vienok užsimti kitokį darbą. Kadagi nenorėjo sunkiai dirbti, tai praleisdavo laiką saliūnūse [karcemose] begėraudams su kitais ir bekazirūdams. Pas saluno duris ir smertį gavo. Užmuszikus policija suėmė.

Czion yra daugybė lietuvių, kuriems daugiaus niekas nerupį, kaip tik kazyros, gėravimai ir t. t. Ipacz izs New York'o pribuvusieji daugiausiai prie tų užsiėmimų griebiasi, nes mat, tai najorkinių darbas boles muszti per naktis ir szventas dienas, tai jiems neireiktų matyti nei tų vietų, kur jie užsilaiko: gultų ir keltų „szėtono koplycziose“.

Vai, Lietuvos berneliai suprasite kada savo jaunystės dieneles, bet jau laiko sunaikito neberasite.

Ponas Bostonietis.

— Plymouth Pa. 24 d. Lapkriczio, kaip jau zinote, buvo tautiszka szios žemės szventė dėl padėkavojimo Vieszpaciui už visas Jo geradėjystes (Thanksgiving day), o taipogi ir dėl mūsų lietuvių ta diena buvo verta atminties, nes tą dieną pirmą po ros desziints suvirszum metų

mirė viens izs didžiausi mūsų darbinįkų — Simanas Daukantas. „Vienybė“ ragino lietuvių per pritinkantį apsiėjimą, per skaitymą, broliszkus pasisznekėjimus apvaiksčzioti tą dieną.

Taigi asz noriu praneszti dėl visų žinios, kaip mes apvaiksčziuojome tą dieną Plymouth'e. „Skaitinyczios draugystė vardan v. M. Valancziausko“, kaipio tokia draugystė, kuri rupinasi vien apie savo brolių apszvietimą, nutarė tą dieną įpatingu savo susirinkimu apvaiksčzioti. Kadagi perdėtinis draugystės p. A. Milukas tą dieną nebuvo Plymouth'e, nes turėjo izsvažiūti su rėdystės reikalais, tadgi marszalka p. Sim. Pauksztys užėmė perdėtinio vietą, ir atidarė susirinkimą; sekretorius p. J. Aliszys perskaitė susirinkusiems Daukanto gyvenimą. Po tam p. M. Alyta kalbėjo apie skaitymą knygų ir laikraszezių ir reikalingumą apszvietimo. Po broliškui pasisznekėjimui susirinkusiųjų užbaigė susirinkimą marszalka, da sykį paminavodams Daukanto nūpelnus dėl lietuvytės ir jojo gyvenimą. S.

— Waterbury Cona. Pereitame „Vienybės“ numeryje buvo paminėta, idant lietuviszkos pagalbinės draugystės užsiimtų taipogi sziek tiek ir politiszkais reikalais, rupiamos apie pakėlimą mūsų tautos politiszksė dalyksė.

Taigi asz galiu praneszti broliams lietuviams, jog tokia draugystė yra pas mus Waterbury'je, butent Gedimino draugystė, kurios sznarinai privalo taipogi rupintis apie įgijimą ukėsiszkų popiėrų ir ima dalyvumą politiszksė szios žemės reikalūse. Jeigu draugsznaris lietuvis mislyja įgyti kokį miesto urėdą, tai pranesza apie tai draugystei, [Pabaiga ant puslapio 580]

A
Kom

Liudvik
nok tamista
dukters, neig
tai dėl intere
ris, nors pats
visai atsizadė
Rosenbl
rasavojimą?
Liudvik
Rosenbl
ke ją gaus, je
Liudvik
Rosenbl
ir atsiraustu, as
Liudvik
Rosenblatts.
Rosenbl
kai, kaipio anii
czio). Ar zin
Liudvik
Rosenblat
mos *Rosenblat*
Goldstern tėva
Liudvik
dalykas, kad G
Rosenblatt
to! — O kryda
guli prie pirmų
Liudvik
Rosenblatt
Goldstern. Ar
Liudvik
bar....
Rosenblatt
Goldstern pasaky
te tiems ir tiem
akeijiszkos, o dū
Goldstern? — N
ima izs tenai did
griszka rentą —
giaus kaip 200,
daug maž tokią s
— tikt tamista p
Liudvik. K
Rosenblatt
toje, tikt ziurek,
mista, nesa jie ka
Liudvik. E
na).
Rosenblatt
nįja).

Aukso Verszis,

Komedija vienoje veikmeje per

St. Dobrzański.

(Iš lenkiszko guldė L.)

Liudviks. Poną Seoną Goldsterną, žinau apie tai... vienok tamista paisyk, jog tas žmogus beveik nepažįsta tamistos dukters, neigi ji jo... ir kad pons Goldsterns pacitūjasi tik-tai dėl intereso, priešingai aš pažįstu tulą jauną žmogų, kuris, nors pats yra pavargėliu, apsivestu su tamistos duktere, visai atsidėdamas pasogos....

Rosenblatts. Tamista mislyji, kad aš tikiu į jo nesinterasavojimą?

Liudviks. Kaip veik išsižada pasogos....

Rosenblatts. Išsižada, nes žino, jog Emma kožname laike ją gaus, jeigu ne prie mano gyvasties, taip mano smerties.

Liudviks. Bet užtikrinu tamistą....

Rosenblatts (paszokdams). Galop už tokio kvailio, kad ir atsirastu, aš niekados savo dukters uoleisciaiu!

Liudviks (kaip apkvaitęs). Bet po.... po.... ponai Rosenblatts.

Rosenblatts. Nors tas jaunikaitis butu, kaip tamista sakai, kaipo aniūlas, jau prapūlė... (išima popierą iš užančio). Ar žinai tamista ką?

Liudviks. Ne... nežinau...

Rosenblatts. Projektas kontraktas szliubinio tarpo Emmos Rosenblatt ir Leono Goldstern. Už valandos ateis čia Goldstern tėvas ir sunus, ir visą dalyką pabaigsime.

Liudviks. Betgi tamista, jukgi visūmėniskai žinomas dalykas, kad Goldsternai sykį padarė neteisingą krydą.

Rosenblatts. Bet to nedarodytą aiskiai, o tas ir nesiskaito! — O kryda regimai jiems pasisekė, jeigu jie šiadien priguli prie pirmųjų finanso galinczių.

Liudviks. Vienokgi Goldsterno tėvas....

Rosenblatts (pertraukdams). O kas ten! Goldstern, Goldstern. Ar tamista žinai, kas yra dabar Goldstern?

Liudviks. Kūmi buvo seniaus žinau, bet kūmi yra dabar....

Rosenblatts. Kūmi yra dabar, aš tamistai pasakysiu. Goldsten pasakys: dūkite tam ir tam orderį, dūs jį! — dūkite tiems ir tiems koncesiją ant uždėjimo kokios draugystės akcijiszkos, o dūs ją taipgi... Žinai dabar tamista kas yra Goldstern? — Nu, jeigu tamista žinai..... (eina į kasą ir ima iš tenai didį gniuszta akcijos). Sze, tamista turi ven-griszka rentą — išmainysį ją tūjaus ant piningų, tai daugiaus kaip 200,000, nes pagal kantraktą szliubinį turėsiu daug maž tokią sumą padėti į depositą, kaip pasoga Emmos — tikt tamista pasiskubink.

Liudviks. Kaip tai, aš turiu — aš pats....

Rosenblatts. Matai tamista kokį turiu įsitikėjimą tamistoje, tikt žiūrėk, kad neperskaitytum. Nu, pasiskubink tamista, nesa jie kas valandą gali pributi.

Liudviks. Einu — einu (girdėti treciu syk Emmos daina).

Rosenblatts. Girdi tamista? tai iš vargų Corneville (niu-niūja).

Liudviks. Girdžiu, bet jau nieko iš to nebus (išseina).

Rosenblatts (pats). Kodėl nieko nebus? Kaip ponai Goldstern atidarys sveczių kambarį ir priims pirmus finansiszko ir diplomatiszko svieto galinczius, tai daina ir savo dailiu povyziu išgaus nevieną paslaptį, kurią jos vyras aulink dėl gildos sužadoti mokės. Goldsternai turi pributi ant (žiuri į valandininką). Pirmą už minutes. Srkau, jog lygiai ant pirmos čia, bus, jų prizadėjimas yra žinomas — dar bertainis (czvertis) minutes — du — ir.... (toje valandoje atsidaro durys, regisi abu Goldsternu).

SCENA IV.

Rosenblatts — Goldstern tėvas ir sunus. (Abu Goldsternu dailiai pagal madą apsirengusiu, perstato pabaigtus ty-pus Vienos gildūczių).

Rosenblatts. O ką, ar nesakiau! Jūsų prizadas yra žinomas.

Goldstern sunus. Labjausiai tada, kada turime imti piningus (abu jūkiiasi).

Rosenblatts. O jeigu dūti?

Goldstern tėvas. Tai jau netaip....

Rosenblatts. Iš mitrumo taipgi tamistos esate garsus — visi sako, jog turite teisingai Vienos Witz.

Goldstern sunus. Ar skaitei tamistą paskiausiam numeryje Pressos straipsnį apie Galiciją?

Rosenblatts. Skaicziau, labai dailus, bet man rodosi, jog nepridera tokius daigtus raszyti apie mūsų gimtinį krasztą.

Goldstern sunus. Kaip tai nepridera? Tegul jie tenai žino, ką mės ženkliname Vienoje.

Rosenblatts. Bet sėskite Tamistos.

Goldstern sunus. Ir stovint pataikysime interesą padaryti.

Goldstern tėvas. Gildoje visas pasidaro stovint.

Goldstern sunus. (jūkdamsi) tiktai besa klupdo mus gusiais (kaipkada).

Rosenblatts. Nu, bet dabar pradėsime interesą.

Goldstern sunus. Teisingai, time is money (laiks pinigus).

Rosenblatts. Betgi tamista myli mano dukterį Emmą ir nori.... (Abu Goldsternu skaniai jūkiiasi). Iš ko tamistos jūkiatėsi?

Goldstern tėvas. Mano sunus myli, mano sunus myli! tai tamistai pasisekė! ha! ha! ha!

Goldstern sunus. Kaip tamista gali vartoti tokius ultramontaniszkus išsireiskimus....

Rosenblatts. Galui galas, kad apsivesti, reikia turėti patraukimą prie kokios motrizzkos.

Goldstern sunus. Pasakyk tamista: patraukimą žveriszka....

Rosenblatts. Tegul bus patraukimą givūliszką....

Goldstern sunus. Su pavelyjimu... aš jaučiu patraukimą prie visų dailių motrizzkų, bet prie tamistos dukters jaučiu... jaučiu... kaip tai išsireikszti....

Goldstern tėvas. Ekstra patraukimą... (Abu jūkiiasi begalo).

Goldstern sunus. Žinai, seni! tas tav pasisekė! (į Rosenblattą). Jis gusiais turi savo išbėgus.

Rosenblatt. Taigi pasitikiu, jog, apleisdamas visokį interesą, kokį tamsta turi apsivedime su mano dukteria pasiru-

pinsi užtikrinti jai laimę.

Goldstern sunus. Tamista Rosenblatt! Kaip matau tamistą niekad nepaliksiu būti poetu. Tokiūse reikaldėse tarp realizmų žmonių interesas eina pirmoje eilėje, o jausmas pasilieka visai ant galo...

Rosenblatt. Tamista supranti, jog kaipo tėvas turiu pirmą silpnę prie savo dukters.

Goldstern sunus. Asz tą tamistai dovanoju — bet ant visko bus laikas... Pradėkime nū intereso. Juk tamista dūdi savo dukterei 250,000 auks., kurie, valandoje pasiraszymo ant kontrakto, bus sudėti depozite.

Rosenblatt. Szekejome vakar apie 200,000.

Goldstern sunus. Taip yra, tamista sakei 200,000, bet asz sakiau 250,000.

Rosenblatt. Vienok šiadien turiu butinai pasakyti, jog po apsiskaitymui negalėsiu daugiau dūti per 200,000.

Goldstern sunus. Tokiu budu veltu tamsta mus suvadžiojai, nesa juk zinai, jog Friedmonai man su dukteria dūda 450,000 (nori atsistoti) tamista.

Rosenblatt (sodindams jį). Betgi, Goldstern, pamažu, jukgi jokiš interesas negali pasibaigti į penkias minutes.

Goldstern tėvas. Tamista neskaitai koncesijos, kurią dėl tamistos prižadame išdirbti; pati koncesija verta pusę milijono, todėl tamista nieko nedūdi—betgi dar uždirbi.

Goldstern sunus (stodams). Eik, seni! su ponu Rosenblattu nėra ką šnekėti.

Rosenblatt (prilaikydams jį). Betgi tamistos ne taip karsztai; jukgi apie interesą galima pasznėkėti.

Goldstern tėvas. Tamista užmirsšti taipgi, jog mano sunus yra iš pirmiausių finansizškų galinczių ir pereitą metų daug ko netruko, kad netapo finansų ministru...

Goldstern sunus. Paskaityk tamista taipgi, jog kaip senis, paliks man gerus piningus, gerą kapitolą.

Rosenblatt. Am! kada tai bus.

Goldstern sunus. Kaip tai, kada tai bus!... Neilgai! Jukgi jis neturi pretensijos gyventi szimtą metų, o jau turi 69 metus.

Goldstern tėvas (susiraukęs). Eh! kam tai šnekėti apie tokius daigtus.

Goldstern sunus. Priegtaim yra palinkęs prie apopleksijos.

Goldstern tėvas. Leonai, paliauk, nesa asz tūjaus susirgsiu....

Goldstern sunus. (nepaisydamas ant tėvo, į Rosenblattą). O tamista ką? turi tiktai 45 metus ir tiktai koksai priepūlis ant geležinkelio, bet kas ant tų netikrų daigtų žiuri....

Rosenblatt. Nu, tai jau tegul bus ir 250,000, bet tegul jie pas manę bus. (Goldsternai jūkiiasi). Asz už jįš mokesiu Z procentus... Isz ko tamistos jūkiatesi? Juk man rodosi dėl teisingumo....

Goldstern sunus. Pas manę teisingu, kas mano kizszeniuje.

Rosenblatt. Tamistos! jukgi mano kreditas....

Goldstern tėvas. Kas tai kreditas! tamista turi geldoje kreditą, nesa tenai viskas stovi ant kredito. — Tarsi vienas szvindelis antram netikėtu, tai reiktu uždaryti geldą....

Goldstern sunus. O galop tamista, dūkime ant to, užsitarnanji ant kredito, bet už tamistos kasierių asz negaliu galvoti.

Rosenblatt. Asz už jį galvoju.

Goldstern tėvas. Pakol tamistą neapvogš (abu jūkiiasi).

Rosenblatt. Jeigu taip visi būtų vagys, tai sviestas negalėtų užsilaikyti.

Goldstern sunus. Tamista, tikėk man, visi esame vagys, ir asz ir mano tėvas ir tamista ir visi; tiktai vienas nevagia dėlto, kad turi ko reikalauja, o antras dėlto kad dar neturėjo progos ant to.

Goldstern tėvas. Pasakyk, tamista, atvirai, jeigu tamista turėtum progą pavogti pusę milijono arba milijoną, o butum persitikrinęs, jog teisybė tavęs nepasieks, argi nepadarytum to... tikt atvirai...

Rosenblatt (braukdamas prakaitą nū kaktos). Kas tai yra, jog Liudviks iki tam laikui nesugrįžta.

Goldstern sunus. Ar tamista negirdėjai apie nūtikį, kuris neseniai pirm dviejų savaiczių (nedėlių) pasidarė Paryžiuje?

Rosenblatt (kassyk neramesnis, tankiai žvelgia ant valandininko). Ne!...

Goldstern sunus. Kasierius tulo banko — nuėjo liepiant direkeijai iszmainyti popieras ant piningų — turėjo būti apie 300,000.

Rosenblatt (k. p.). Ir kas?

Goldstern sunus. Už valandos sugrįžo iszbalęs, su pasisziausziusiais plaukais, praneszdamas, kad piningus pametęs (abu jūkiiasi).

Rosenblatt (kassyk neramesnis). Nu, ir pametė.

Goldstern tėvas. Tamista tiki, kad jis pametė? (jūkdamosi).

Rosenblatt (pats sau). Jau valanda, kaip nuėjo, turėjo iki sziam laikui sugrįžti.

Goldstern sunus. O paskui; asz reikalauju dėl vieno intereso piningų, nesa dabar visas mano kapitolas yra paves-tas kitiems reikalams, ir jei tamista negali dūti 250,000 piningais....

Rosenblatt (k. p.). Ale galiu, galiu, tiktai....

Goldstern tėvas (su atide prisiziūredams Rosenblattui). Kodėl tamista taip nusiminęs?

Rosenblatt (k. p.). Ką? Ne, kur ten!...

Goldstern sunus. Gal tamista negali man suteikti tokio kapitulo? — pasakyk tamista atvirai — kitaip visas interesas per nieką.

Rosenblatt (kassyk labjaus nusiminęs). Ką? ne... kas? prieszingai... (žiuri ant valandininko) taigi, (skambina, po valandėlės įeina tarnas).

Goldstern tėvas (patylom į sunų). Jo veidas man visai nepatinka.

Goldstern sunus (taip pat). Ir man ne. — Turi visai tokį veidą kaip tu po pirmam susibankrutijimui....

Goldstern tėvas (t. p.). Bukime atsargus.

Rosenblatt (su greitumu į tarną). Papraszyk czia panelę Emmą (tarnas iszeina). Tamistos pavelysite, jog asz iszeinu ant bertainio; tūmtarpu mano vietą užims Emma — Kaip sugrįsziau, pabaigsime interesą.

Goldstern sunus. Tikt tamista ilgai nesibovyk, nesa asz turiu svarbų reikalą.

Rosenblatt (kas syk labjaus užsidegęs, per apsirikimą griebdamas už skribėlių Goldsternų). Grįsziau tūjaus.

Goldstern
Goldstern

Emma.
sternų ir En
Rosenbl
valandėlę pa
Emma.
Rosenbl
ne... (nori
sznabtdū į d
atsargi.

Emma
Rosenbl
Goldsternai.
Emma
Rosenbl
vikas, uždary
Emma (R
Rosenbl
grįžta). Ant
ją į kizszenių.
Emma (R
Rosenbl
asz tav sakau

Emma.
iszėjo?
Goldstern
trakto iszlygas
Emma. I
Goldstern
tvirtins.
Emma. C
Goldstern
ta.

Emma (R
kaudama isz G
Goldstern
ką galinczių, t
Emma (t
dziu! Tai asz
Goldstern
sterno pravard
Emma (p
tai nežinotu?
Goldstern
Emma (t
Goldstern
ginti interesą s
Emma (t.
Goldstern
ningai ant stal
Emma (n
kaipo liudinink
Goldstern
Emma

Goldstern tėvas (atimdams skrybėlę). Tai mano!

Goldstern sunus (taip pat.). Tai mano!

SCENA V.

Tiegi — Emma.

Emma. Reikalauji manęs, tėveli? (Linkterėjimas *Goldsternu* ir *Emmos*).

Rosenblatt (vis labai nusiminęs). Taip, taip... Čia valandėlę pabusi su zitaais ponais, asz veik sugrįšiu.

Emma. Kas tėveliui yra? ar kas pikto nepasidarė?

Rosenblatt (kaip augsčiaus prie durų). Kas? ne... ne... (nori iszeiti, umai primena sav, kad kasa liko adara; sznabžu į dukterį). Sze tav raktai, užrakink kasą — ir buk atsargi.

Emma (nusistebejus). Kodėlgi?

Rosenblatt (k. a. pamažu). Visi esame vagys ir asz ir *Goldsternai*. (nori iszeiti).

Emma (nusistebejusi). Kas?

Rosenblatt (k. a. grįždamas). Jeigu čia sugrįžtu *Liudvikas*, uždaryk visas duris ir neįleisk jo....

Emma (k. a.). Kodėlgi?

Rosenblatt (k. a.). Paskui dasižinosi (vėl nori iszeiti ir grįžta). Ant skūmės guli mano auksinė tabakierka, paslėpk ją į kiszenių....

Emma (k. a.). Kodėl?

Rosenblatt (k. a. rodydamas į *Goldsternus*). Paslėpk — asz tav sakau (iszeina).

SCENA VI.

Tiegi — be *Rosenblattu*.

Emma. Ar tamistos nežinote, kodėl mano tėvas taip veik iszėjo?

Goldstern tėvas. Nežinome — ką tik tarėmės apie kontraktą iszlygas.

Emma. Kokio kontraktą?

Goldstern sunus. Kontrakto, kuris tamistos likimą užtvirtins.

Emma. O taip? Szį bei tą tėvelis man apie tai priminė.

Goldstern sunus. Pasitikiu, jog tamista taps užganėdinta.

Emma (kuri szioje veikmeje apsieina su ironija ir baikaudama isz *Goldsternu*). Ir asz pasitikiu.

Goldstern tėvas. Buti paczia vieno isz pirmųjų finansiszkų galinczių, tai ne baikos...

Emma (taip pat.). Vieno isz pirmųjų galinczių, meldziu? Tai asz busiu galo pati.

Goldstern sunus. Juk tamista zinai, ką zenklina *Goldsterno* pravardė Vienoje?

Emma (prisimeilaudama seniui *Goldsternui*). Kasgi tai nežinotų?

Goldstern tėvas. Viena pravardė verta pusę milijono.

Emma (taip pat.). Del manęs milijonas.

Goldstern sunus. Matau, jog tamista tikrai moki branginti interesą susivienyimo tokių garsių firmų...

Emma (t. p.). O kadagi tam visam bus galas?

Goldstern sunus. Tai priguli nū tamistos tėvo. — Piningai ant stalo, o asz ant kontrakto pasiraszysiu.

Emma (nusidvydama neva). Tamista? Man ding kaipo liudininkas?

Goldstern sunus. Tamista jūkavoji?... kaip jaunikis!

Emma. Tamista? Betgi tai turi buti koks nesusiprati-

mas.

Goldstern sunus. Argi tamista nežinai, už ko tėvas iszleidžia tamistą?

Emma. Žinau, kad už *Goldsterno*.

Goldstern sunus. Todėlgi?

Emma. Bet už senio *Goldsterno*.

Abu Goldsternu. Ką?

Goldstern sunus. Tamista klysti — ir tame dalyke galiu tamistą pertikrinti... Isztekėsi už jauno, dailaus vyro.

Emma. Tamista szneki apie savę?

Goldstern sunus. Apie kągi kitą?

Emma. Ir tamista mislyji, jog man patinki?

Goldstern sunus. Pasitikiu...

Emma. Taigi tamista klysti, nėra man tamistos tėvas patinka ir tiktai už jo tekėsiu...

Goldstern tėvas (su galanterija). Ai tamista Emma, ar galiu tikėti? (pataiso plaukus ir apdarą ir pasiszokdamas artinasi prie *Emmos*).

Goldstern sunus. Senį, kokius čia niekus iszdarai? Juk zinai su kūmi *Rosenblatt* daro kontraktą?

Goldstern tėvas. Kontrakts dar neužbaigtas.

Emma (stovėdama prie senio). Tai dar neužbaigtas.

Goldstern sunus (noris labai įpykęs). Ką tamista gali man užmėtinėti?

Emma. Viską.

Goldstern sunus (t. p.). Beje.

Emma. Tamistos nosis man nepatinka.

Goldstern sunus (griebdamas už nosies). Tas manę dyvyja.

Emma. Ant akių tamista bjauriai iszžiuri.

Goldstern sunus. Daleiskime ant to, jog tai viskas teisybė, tai dar prilyginant su mano tėvo...

Emma. O, tamistos tėvas ant tiek gražesnis, kaip dangus nū žemės.

Goldstern tėvas. Kaip dangus! mylimoji Emma!

Goldstern sunus. Tamista gal tiktai dėlto taip sakai, jog mano tėvas yra biski už manę turtingesnis?

Goldstern tėvas. Biskį, biskį! suskaityk gerai, o tas biskis bus deszimts sykių tiek.

Emma. Asz nesiinteresavoju taip kaip tamistai rodosi. Manę ipatingai tamistos *Goldstern* povyzis traukia prie savęs.

Goldstern tėvas. Mano povyzis! mylimoji Emma?

Goldstern sunus. (su apmaudu). Yr viltis, jog veik numirs... o tamista paimsi visus jo turtus.

Emma. O fe! ką tamista szneki. Argi galima taip bjaurius mierius turėti moterystėje? Tiktai meilė jungia rysį! Ar teisybė, *Goldsternai*?

Goldstern tėvas (pradžiugęs). O taip, tiktai meilė.

Goldstern sunus. Ir 250,000 pasogos.

Emma. Tamista nepaisai apie pasoga? teisybė?

Goldstern tėvas (abejodamas). Ką? pasoga? nu, kaip veik tėvas dūda, kodėl neimti? Juk tai reikalas *Emmos* turėti kūdidžiausią pasoga, idant galėtu gyventi su pervirsziu, laikyti brangę sėdynę operoje, dailius arklius, daug tarnų.

(Dar ne viskas).

[Pradžios žiurėk ant pusl. 576] kuri kiekvienam sąnariui paliepia kiek galint rupjitis apie pagelbėjimą savo draugų sąnario, idant taptų iszrinktas į vyriausybę. V.

Labai smagu būtų mums iszgirsti, jog ir kitur draugystės sudarę yra tokius sutarimus. Nūszirdžiai velyjame, idant kiekviena lietuviszka draugystė Amerikoje sektų Waterbury'o Gedimino draugystės pavyzdį. Rėd.

Margumynai.

— *Atmainos oro [klimato]*

Europoje. Senoviszkūsė rasztūse randama, kad kitą syk žiema buvo digcziai szaltesnė, o vasara sziltesnė, kaip dabar. Mokintas prancuzas Arago netikėjo tiems rasztams, sakydamas, kad oras palestinos [senovės Žydų žemės] ir nekurį kitų žemių suvis neatsimainė. Vienok kitas mokintas prancuzas Jean Renault sako, kad Europos kas szimmetis tampa vis szaltesnis. 600—700 metų atgal vynuogės augo Vokietijoje ir Anglijoje. Vienūliktame ir dvyliktame amžiuose Skaudinavijos marininkai liūšai plaukė į Grenlandiją ir ant rytinio jos kraszto įtaisė daug savo kolonijų; vienok jau keturioliktame amžiuje Grenlandijos pakraszcziai apsitraukė ledu ir Grenlandija tapo neužgyventa: jos gyventojai kaip europiečiai — atėjūnai, taip ir eskimosai tenbuviai nūlat metė siaurinę dalį tos salos irėjo į pietinę, iki visai iszsibai-gė, persineszdami į Islandiją, Ameriką, ir kitur. Mokintas Jean Renault tvirtina, kad visa siaurinė Europa pavirs į szaltą szalį, kad Paryžiuje taip bus szalta, kaip sziantien Stochkolme, o ant kranto Vidurinės marių, kaip sziantien Paryžiuje.

Užmokėjo Už laikrasztį.

„VIENYBE LIETUVNIKU“

J. Diezbanis Thomas \$2,00
J. Ciehanovicz Carbonedo „2,00

P. Szvezauckas Hainesport „1,00
F. Savage Wilkes-Barre „1,00
M. Motiejunas Luzerne „2,00
A. Vaitulionis „ „2,00
J. Zalegiris Baltimore „1,00
K. Murauckas Pittston „2,00
T. Zurauckas „ „1,00
J. Grinius Chicago „1,00
J. Kimanta Costello „1,00
J. Balsis Duryea „1,00
F. Dragunas Forest City „1,00
Ant. Dellaman Collinsville „2,00
J. Martin Lexington „1,00
P. Krasauckas Shaft. „2,00

Gromatnyczia.

— p. K. Saluczkai Chicago'je.

Tamistai siuncziamas buvo laikrasztis, bet neseniai paczta praneszė mums, jog Tamista nenorįs toliaus prenumeruoti „Vienybės“, taigi mes ir sulaikėme laikrasztį. Siuncziamė dabar Tamistos reikalautus NN.

p. M. M. Luzern'ėje. Negalima sunaudoti Tamistos pastaro laiszkelio; „Vienybėje“ jau buvo rasztyta apie tokius atsitikimus.

ISTORIJA Katolikų Bažnyčios gaunama yra pas Rev. A. Rurba Plymouth Luz. Co. Pa. Box 1053, pas Rev. P. Abromaitį Mahanoy City Pa. kasztūja \$100.

Lietuvišzskās Kriaučzius. Jonas Jūzupatis yra ant E. Main Str. N. 32, szale angliszkos drukarnios.

Chamberlaine's Eye and Kín Ointment.

Tikra gydykla nū kroniszkos sopėjimo akių, dedervinių, galvos nuparkimō, kroniszkųjų skaudulių, drugio skaudulių, iszbėrimų, niežų, nusi-brozdyjimų, papų bei homeroidiszkų skaudulių. Yra tai vėsinanti ir stapdanti skausmus gydykla. Szimtai ligonių pagijo per ją, kada jau jokios liekarstos negelbėjo. Parsidūda dežutėse po 25 ir 50 centų visose aptiekose.

Vaistas (liekarstos) nū paralyžiaus.

Viena gansus Szvedas papasakojo prastais bet teisingais žodžiais savo istoriją dėl visūmės naudos. „Viena mano mergaltė labai perszalo ir gavo paliankins. Asz daviau jai stalavą szauksztą Chamberlain vaistų nū kosiulio, o už penkių minutų itekliau da ir kitą szauksztą. Per tą laiką ji šiek tiek kosėjo. Paskui ji užmigo ir miegojo 15 minutų. Paskui ji pabudo ir ėmė ožius lupti: paskui vėl atsigulė ir miegojo per visą naktį. Antrą naktį ji da sirgo ta paczia liga, aszgi jai daviau tą pat vaistų (liekarstų) su gera pasekme. Tai asz raszau, tikėdamas jog galia buti kam reikale per tat naudingū. Charles A. Thompson. Ces Moines, Iowa. Parsidūda visose

aptiekose po 50 ir 25 c. bonkutė.

Daugelis kareivių, kurie gavo per tarnystą diarhoją, palengva iszsigydė nū jos su Chamberlain'o vaistomis nū colic ir choleros. Parsidūda visose aptiekose.

Geriausiu yra daigtu suvylgius skudurą į Chamberlain'o Pain Balm pririesztį prie skaudamų pečių. Megiklt tik tai padaryti, o nūsidvykite pamatę taip geras pasekmes. Tas pats vaistas gydo reumatizmą. Parsidūda visose aptiekose.

Knigos

pargabentos isz užmarės:

Aukso Altorius, arba Szaltinis dangiszkų skarbu 2.25c., 2.75c., 3.25c., 4.00c., 4.50c., 5.00 ir 5.50c.
Senas ir naujas Aukso Altorius \$2.25 ir 2.75c.
Garbe Dievui ant auksztybės „ „ \$2.00
Baleas Balandėlės 1.25c., 1.50c. ir 2.00c.
Kninga giesmių arba Kanticzkos „ 75c.
Istorija seno ir naujo istatymo su abrozėl. „ 25c.
Istorija seno istatymo „ „ 35c.
150 Psalmu Dowido karallians ant

paveikalo kanticzkų 75c.
Menuo Szwencziansios Marijos Panos 30c.
Pokilis Szvetųjų „ „ 15c.
Iszguldimas metiniu szwencziu „ „
Labai naudinga kningėlė 10c.
Stebuklai Dievo Szwencz. Sakramente 40c.
Mokslas Rymo kataliku „ „ 50c.
Žine apie gydymą ligų kuno ir duszios, apie Linterį ir Kalviną 1.00c.
Kalendorius ant 1889 m. 25c. ir ant 1890 m. 25c.
Sopulėj Motynos Dievo „ „ 20c.
Palangos Juze, linksmi skaitymai „ 25c.
Gyvenimaj Szventųjų, ant visų metų kožnos dienos, pirma, antra, trecia ir ketvirta

dalis už kožną dalį po „ „ 75c.
Lietuvišzka Gramatika parasztyta kunigo Mikolo Miezinio 50c.
Kas yra griekas? „ „ 20c.
Nekaltybė „ „ 30c.
Vartai dangaus „ „ 20c.
Aplė bawimą Dievo „ „ 10c.
Senkaus Jurgis „ „ 25c.
Elementorius lietuviszkas „ 15c.
Garsas apie baisybes Dievo sudo 35c.
Girtybė „ „ 10c.
Istorija Lietuvos „ „ 50c.
Kaip įgyti pinigų ir turty „ 25c.
„Auszra“ keturių metų pulkiūse apdarūse po \$1.25 kninga, visas perkant 4.00c.

Grieszninkas priverstas metavotie „ 15c.
Evangelijos be apdarų 75c., o su apdarais 1.25c.
Vitolioranda, pulkus poematas isz senovės lietuvių gyvenimo, 2 knigos 1.25c.
Dūnelaiczio pavasario linkemybės 15c.
Kninga dėl iszsismokinimo rokundų 25c.
Konradas Valenrodas „ 10c.
Abécėla „ „ 30c.
Tėvyniszkos giesmės „ „ 5c.
Pasakų kninga „ „ 25c.
Raktas į dangų „ „ 20c.
Pabaiga avieto „ „ 10c.
Aplinkrasztis kun. Petravyčziaus į Vilniaus džiakonystės kuningus 1870 m. 10c.
Kas taisybė tai nemelas pulkios apysakėlės isz lietuvių gyvenimo 20c.

Pajudikime vyrai žemę, pulki apysaka parasztyta patrijotiszkos dvasėje pagal vengriszką pono A. isz B. autoriaus knigutės „Kas taisybė tai ne melas 25c.
Pamokslai apie trusą „ „ 5c.
Jūkannos dainos „ „ 5c.
Naujos dainos „ „ 10c.

Už ką mes lenkams turime buti dėkingi arba nedėkingi, graži knigutė kurioje apsaszyta visi mūsų prietikalai su lenkais nū pat

krikszto Lietuvos 5c.
Didžioji nedėlia „ „ 5c.
Talmudas ir mūsų žydai „ „ 10c.
Kaip Sumenija nuspakajiti „ „ 20c.
Vadovas į dangų „ „ 50c.
Gyvenimas Marijos „ „ 25c.
Skala su kalba „ „ 25c.
Gyvenimas szv. Benedikto Labro 10c.
Prisigatavojimas ant smerczio „ „ 50c.
Draugija dėl duszių „ „ 5c.
Mužikėla „ „ 15c.
Birutės dainos „ „ 10c.
Žiponas bei žiponė „ „ 50c.
Žirgas ir vaikas „ „ 25c.
Prieszuszria „ „ 20c.
Lietuvišzkos miszios „ „ 10c.
Vytautas didis Lietuvos kunigalksztis 40c.

Tėvynainių giesmės „ „ 40c.
Žiemos vakaro adynėlė, vokiszkom raidėm 30c.
Kninga dėl iszsismokinimo visaszvietinės kalbos 15c.
Aplė senovės Lietuvos piliis „ 20c.
Lietuvišzkieji Rasztai ir Rasztininkai 40c.
Bestiality of Russian Czardom toward Lithuania 10
Visoki Abrozėliai su maldelėmis po 5 centus.

KNINGOS EOCNOS SPAUSTUVĖS.

Historije gražios Katrukos ir jos wysoki atsytykimaj „ „ 10 ct.
Sumyszymas arba bajme tury dydeles akis Tykra tejsybe isz Suwalku gubernijos 15 ct.
Konstytucyje dėl darbininku „ 10 ct.
Historije apie gražą Mageloną, dukterį karalaus isz Neapolo ir apie Petra karejw 40 ct.
Užsystanawik ant to geraj „ „ 50 ct.
Du puikūs apraszymaj apie nedorybę zydo ir pikty augynimą wajku „ „ \$1.00.
Puikūs apraszymas apie Lietuvą „ „ \$1.00.
Namelis pustelniko parasztytas dėl puikju Lietuwniku „ „ 75 ct.
Apleka Dlewo „ „ „ „ \$1.00.
Senowes apraszymas apie Dukterį Filypo Karejwio „ „ 50 ct.
Juozapas Koniuszewskis arba kankinimas Unijotu po waldze maskolau „ 50 ct.
Kalendorius su pasakoms ir dajnomis 25 ct.
Szwiesa Dlewo „ „ 65 ct.
Rinalda Rinaldinas „ „ \$1.50 ct.
Dajnos isz wysur surlinktos „ „ 75 ct.
Nedorybes Rymo Ciesorin, historije isz ląjko ponawojimo Nerono „ „ 80 ct.
Puikūs apraszymaj tikru atsytykimu isz czezu wajnos 1863 metu „ „ 40 ct.
Witas ir Korynna historije isz ląjko perseklojimo Bažnyčios S. per Deoklecijana 95 ct.
Historije isz ląjko Francuzkos wajnos Afrikoj „ „ 30 ct.
Prawadnikas angelikos kalbos neabdar. \$1.00
o abdarytas „ „ \$1.25.
Jurgis Mikoslawskis „ „ 80 ct.
Boleslawas arba antra dalis Genowefos 30 ct.
Ponas Bartkus, paraszė kun. A. Burba, 20 ct.
Pasakojimas Antano Tretininko paraszė wyek. Zemaiczij Motiejus Valanczianskas, 25 ct.
Dievaitis, apysaka szios gadynės 1,00 ct.
Europos Istorija su žiamlapiais „ 50 ct.
Istorija Septynių Mokintojų ir Lietuvisz Sapnas 50c.

Vyrai Vyrai!

Free Cigars to Every Customer (Dovanai cigarai dėl pirkiku) Nepadarykit apmilką eidami pas savo senovės kupezių, J. Rabinaviczų.

New York. Bankrupt Clothing House prieszai pacztą.

Tik ką parsigabenan didele daugybę rudeninių ir žieminių drapanų, kaip tai overkocių ir taip siųty dėl vyrų ir vaikų o prekės tokios mažos, jogei nusidyvisite jas iszgirdę o tokiu budu užczėdysite pinigų ant kiekvieno daigto pirkdami jį nū manęs.

Ateikite ir pažiurekite; kaip pirmiaus ateisite, tai geriaus iszsirinksite, taipgi didelė daugibe kepuru ir kitoku drapanų o kurpės už pamestina prekę. Nepasimilikite tik: taip parsidūda pas J. Rabinaviczų, N. Y. Bankrupt Clothing House I. Rabinowitz, Kromo valdonas. Plymouth, Pa.

Plymouth

Daug bu...
szyta apie...
ragita žmon...
ti. Pereitą...
kytas septi...
mo“ seima...
vaditi didži...
sivienyjimo...
Sziame n...
skaitytojai...
seimo, o tai...
„Susivienyj...
kurią sudar...
sų pusių lie...
ozių delega...
gali buti p...
kiečių lietu...
vyniszkūsė...
kiekvienas...
numeryje...
konstitucija...
„Susivienyj...
jis darbus...
da nū savęs...
minėsiu apie...
lime mes tu...
nyjimo“.

Kiekviens...
man tą už te...
ipacz czia...
vandū: szia...
bu, bet, kur...
sikliusiu, j...
to negaliu...
mes neturim...
ba taip gim...
isztikus nela...
rėty, užlaik...
musų pats...
savę ir isz...
kad kokiam...
sitikime tur...
to mes turim...
draugystes...
arba geriau...
patys, sudar...
dūdame vier...
ranką ligoje...
ties, ar taip...
Kiekviens...
kaleiną, ka...
užsilaiko...
mėnū pas...
apart to da...
tę, užsimok...
kestį, kuri i